

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem”, wprowadza zmiany do ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.), ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.). Projekt ten został opracowany w związku z koniecznością implementacji do dnia 1 stycznia 2010 r. postanowień dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dotychczasową tzw. dyrektywę horyzontalną 92/12/EWG, jak również wprowadzenia zmian uwzględniających potrzeby praktyki stosowania prawa w zakresie akcyzy.

Do podstawowych zmian zaproponowanych w projekcie, związanych z koniecznością implementacji dyrektywy 2008/118/WE, należy zaliczyć:

- unormowanie krajowego systemu teleinformatycznego służącego do obsługi przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, zwanego dalej „Systemem”, i potwierdzania odbioru wyrobów za pośrednictwem tego Systemu,
- uregulowanie kwestii związanych z elektroniczną obsługą zabezpieczeń akcyzowych w związku z wprowadzeniem Systemu,
- wprowadzenie definicji zawieszającej procedury celnej i zmiana definicji importu,
- wprowadzenie instytucji „zarejestrowanego wysyłającego” w celu umożliwienia szerszego zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w stosunku do importowanych wyrobów akcyzowych,
- zastąpienie stosowanych dotychczas instytucji zarejestrowanego handlowca i niezarejestrowanego handlowca jedną instytucją zarejestrowanego odbiorcy,
- określenie zasad postępowania w przypadku wystąpienia nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych dopuszczonych do konsumpcji na terytorium Unii Europejskiej,

- umożliwienie uproszczenia zasad opodatkowania akcyzą wyrobów akcyzowych używanych do budowy i utrzymania mostów transgranicznych.

Do podstawowych zmian zaproponowanych w projekcie, związanych z koniecznością uwzględnienia potrzeb praktyki w zakresie stosowania przepisów akcyzowych, należy zaliczyć:

- opodatkowanie zużycia nabywanej na własne potrzeby energii elektrycznej przez podmioty posiadające koncesje na wytwarzanie energii elektrycznej,
- wprowadzenie regulacji mającej na celu zapobieżenie podwójnemu opodatkowaniu akcyzą energii elektrycznej w sytuacji, gdy energia elektryczna, od której akcyza została zapłacona w należnej wysokości, stanie się ponownie przedmiotem czynności podlegającej opodatkowaniu,
- wprowadzenie regulacji przewidującej powstanie obowiązku podatkowego w przypadku niedopełnienia obowiązku prowadzenia ewidencji przez „podmioty zużywające” prowadzące działalność gospodarczą z wykorzystaniem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie,
- uregulowanie zasad dokonywania ponownego wprowadzenia do składu podatkowego wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, niedostarczonych ze składu podatkowego do podmiotu pośredniczącego albo do podmiotu zużywającego, jak również dostarczonych do tych podmiotów, ale zwracanych przez nie, np. w wyniku reklamacji,
- ograniczenie zakresu podmiotów, które mogą złożyć zabezpieczenie akcyzowe w miejsce podatnika akcyzy,
- unormowanie odpowiedniego stosowania tzw. wiążących informacji taryfowych (WIT) wydawanych na podstawie przepisów prawa celnego, w sprawach z zakresu podatku akcyzowego przez organy podatkowe i podmioty prowadzące działalność w zakresie wyrobów akcyzowych,
- wydawanie zbiorczych dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy od większej ilości nabytych wewnątrzspółnotowo samochodów osobowych.

Opis zmian w ustawie o podatku akcyzowym, które związane są z implementacją postanowień dyrektywy 2008/118/WE został poprzedzony określeniem (implementacja).

I. Art. 1 projektu – zmiany w ustawie o podatku akcyzowym, zwanej dalej „ustawą”:

Art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. a – b (implementacja) – zmiany wprowadzone w przedmiotowych przepisach mają charakter porządkujący i doprecyzowujący terminologię zastosowaną w przepisach ustawy do terminologii zastosowanej w dyrektywie 2008/118/WE, jak również są konsekwencją wprowadzenia zmian w zakresie definicji terytorium państwa członkowskiego i terytorium Unii, na gruncie przepisów tej dyrektywy i konieczności dokonania ich implementacji do przepisów krajowych.

Art. 2 ust. 1 pkt 6 i 8 – zmiana zawartych w przedmiotowych przepisach definicji: eksportu i dostawy wewnątrzspółnotowej polega na rezygnacji ze wskazywania w tych definicjach, iż nie mamy do czynienia z eksportem lub dostawą wewnątrzspółnotową (w przypadku wywozu z terytorium kraju poza terytorium Unii Europejskiej lub przemieszczania z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego), jeżeli wyroby akcyzowe są oznaczone znakami akcyzy. Ograniczenia w ww. zakresie wynikają bowiem z innych przepisów ustawy (art. 41 ust. 9 i art. 82 ust. 5).

Art. 2 ust. 1 pkt 7 (implementacja) – zmiana definicji importu stanowi konsekwencję wprowadzenia definicji importu w dyrektywie 2008/118/WE i uznania, że nie mamy do czynienia z importem, dopóki wyroby akcyzowe objęte są zawieszającą procedurą celną. Zgodnie z art. 4 pkt 8 ww. dyrektywy, w przypadku wprowadzenia wyrobów akcyzowych na terytorium Unii Europejskiej i objęcia ich zawieszającą procedurą celną, import tych wyrobów ma miejsce wówczas, gdy zostaną one zwolnione z zawieszającej procedury celnej. Dotychczasową definicję importu pozostawiono natomiast w stosunku do samochodów osobowych.

Art. 2 ust. 1 pkt 13 (implementacja) – w miejsce dotychczasowych definicji „zarejestrowanego handlowca” i „niezarejestrowanego handlowca” wprowadzono definicję „zarejestrowanego odbiorcy”. Rezygnacja z odrębnego definiowania podmiotu, któremu wydano jednorazowe zezwolenie na nabycie wewnątrzspółnotowe wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, ma na celu dostosowanie krajowych regulacji do przepisów dyrektywy 2008/118/WE, która nie rozróżnia pojęć zarejestrowanego odbiorcy i niezarejestrowanego odbiorcy. Ponadto zastąpienie pojęcia „zarejestrowanego handlowca” pojęciem „zarejestrowanego odbiorcy” wynika z potrzeby ujednoczenia terminologii ustawowej z terminologią zastosowaną w dyrektywie 2008/118/WE.

Art. 2 ust. 1 pkt 14 (implementacja) – implementując postanowienia art. 4 pkt 10 dyrektywy 2008/118/WE, wprowadzono definicję „zarejestrowanego wysyłającego”, który jest uprawniony do wysyłania importowanych wyrobów akcyzowych z miejsca importu, w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Potrzeba wprowadzenia tej definicji wynika z określenia w ww. dyrektywie nowego przypadku stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy. Zgodnie bowiem z art. 17 ust. 1 lit. b dyrektywy 2008/118/WE wyroby akcyzowe mogą być przemieszczane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na terytorium Unii z miejsca importu do jednego z miejsc przeznaczenia, jeżeli są wysyłane przez zarejestrowanego wysyłającego, przy czym za miejsce importu uznaje się miejsce, w którym wyroby akcyzowe znajdują się w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu na terytorium Unii.

Art. 2 ust. 1 pkt 15 i 15 lit. a (implementacja) – implementując postanowienia dyrektywy 2008/118/WE w zakresie zasad przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na podstawie elektronicznego administracyjnego dokumentu wprowadzono definicję e-AD oraz definicję dokumentu zastępującego e-AD. Co do zasady przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy będzie miało miejsce na podstawie e-AD, tj. elektronicznego administracyjnego dokumentu. W przypadkach incydentalnych, gdy system elektroniczny nie będzie dostępny – zastosowanie będzie miał dokument zastępujący e-AD, w formie papierowej.

Art. 2 ust. 1 pkt 19 – zmiana ma na celu usunięcie dotychczasowych wątpliwości interpretacyjnych i polega na wykreśleniu z definicji nabywcy końcowego wyrazu „tą”, który sugerował, że chodzi o obrót jedynie energią nabytą, a nie wytworzoną. Zgodnie z dotychczasową definicją nabywca końcowy to podmiot nabywający energię elektryczną, który nie posiada koncesji na wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucję lub obrót tą energią.

Art. 2 ust. 1 pkt 20 lit. b – definicję ubytków wyrobów akcyzowych rozszerzono o ubytki wyrobów energetycznych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie, powstające podczas ich przemieszczania, a w przypadku podmiotu pośredniczącego, również magazynowania. Zapis ten umożliwi zwolnienie od akcyzy ww. ubytków do wysokości ustalonej przez właściwego naczelnika urzędu celnego.

Art. 2 ust. 1 pkt 22 – w celu stworzenia systemu bardziej odpowiadającego realiom obrotu wyrobami akcyzowymi zwalnianymi od akcyzy ze względu na przeznaczenie, dokonano zmiany definicji podmiotu zużywającego. Przedmiotowa zmiana pozwoli ponadto na wyeliminowanie różnic w interpretacji art. 32 ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 2 ust. 1 pkt 23 – dokonano zmiany definicji podmiotu pośredniczącego. Nowa definicja umożliwi dokonywanie obrotu wyrobami akcyzowymi zwolnionymi od akcyzy ze względu na przeznaczenie jako podmiot pośredniczący, podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy.

Art. 2 ust. 1 pkt 24 (implementacja) – implementując postanowienia art. 4 pkt 6 dyrektywy 2008/118/WE, wprowadzono definicję zawieszającej procedury celnej. W stosunku do regulacji przewidzianych w prawie celnym, pojęcie zawieszającej procedury celnej zdefiniowane na użytek przepisów o podatku akcyzowym zostało rozszerzone o przypadki objęcia wyrobów akcyzowych dozorem celnym w związku z ich wprowadzeniem do miejsca czasowego składowania, wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego.

Art. 2 ust. 1 pkt 25 (implementacja) – wprowadzenie definicji miejsca importu związane jest z nowymi zasadami dotyczącymi importu wyrobów akcyzowych i możliwością objęcia ich procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Wyjaśnienie tej kwestii zamieszczono w uzasadnieniu do art. 2 pkt 14.

Art. 2 ust. 1 pkt 26 (implementacja) – implementując postanowienia dyrektywy 2008/118/WE w zakresie obsługi przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przy użyciu systemu elektronicznego, wprowadzono definicję tego Systemu. System przejmie funkcjonalności działającego obecnie systemu teleinformatycznego przemieszczania wyrobów akcyzowych na terytorium kraju i będzie spełniał wymagania nałożone przepisami ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.). Z Systemu będą korzystały podmioty dokonujące przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy oraz administracja podatkowa. Podmioty dokonujące przemieszczeń wyrobów akcyzowych będą miały możliwość wysyłania do Systemu komunikatów oraz otrzymywania zweryfikowanych komunikatów z Systemu oraz od swoich kontrahentów.

Art. 2 ust. 1 pkt 27 i 28 (implementacja) – implementując postanowienia dyrektywy 2008/118/WE w zakresie zasad przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przy użyciu Systemu na podstawie e-AD, wprowadzono definicję raportu odbioru oraz dokumentu zastępującego raport odbioru. Co do zasady przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy będzie kończyło się w momencie złożenia raportu odbioru za pośrednictwem Systemu. W przypadkach incydentalnych, gdy System nie będzie dostępny – zastosowanie będzie miał dokument zastępujący raport odbioru w formie papierowej.

Art. 2 ust. 1 pkt 29 i 30 (implementacja) – implementując postanowienia dyrektywy 2008/118/WE w zakresie zasad przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przy użyciu Systemu na podstawie e-AD, wprowadzono definicję raportu wywozu oraz dokumentu zastępującego raport wywozu. Zarówno raport wywozu, jak i dokument zastępujący raport wywozu będą miały zastosowanie w przypadku eksportu wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy i będą stanowiły dowód zakończenia przemieszczania w tej procedurze. Raport wywozu składany będzie za pośrednictwem Systemu, a dokument zastępujący raport wywozu znajdzie zastosowanie w przypadku niedostępności Systemu.

Art. 2 ust. 1 pkt 31 i 32 – w celu ujednoczenia i uporządkowania terminologii stosowanej w całej ustawie wprowadzono definicje „podmiotu wysyłającego” i „podmiotu odbierającego”, wskazujące na krąg podmiotów uprawnionych do wysyłania lub odbierania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy. Posługiwanie się w ustawie tymi pojęciami pozwoli uniknąć każdorazowego wymieniania wszystkich podmiotów uprawnionych do wysyłania lub odbierania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 2 ust. 2 – 4 – dodanie przedmiotowych przepisów jest konsekwencją treści art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. a tiret pierwsze i drugie. W przepisach tych uzależniono uznanie Wysp Kanaryjskich lub zamorskich departamentów Republiki Francuskiej za terytorium państwa członkowskiego od powiadomienia o tym fakcie odpowiednio przez Królestwo Hiszpanii lub Republikę Francuską za pomocą oświadczenia. Dodany ust. 4 nakłada na Ministra Finansów obowiązek powiadomienia, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów o złożeniu oświadczenia przez Królestwo Hiszpanii lub Republikę Francuską.

Art. 7a (implementacja) – przepis ten umożliwia uregulowanie, w odmienny sposób niż to wynika z ustawy, zasad opodatkowania akcyzą wyrobów akcyzowych używanych do budowy lub utrzymania mostu transgranicznego, w umowie pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a państwem członkowskim. Możliwość taka wynika z dyrektywy 2008/118/WE i ma na celu ułatwienie współpracy państw-stron umowy w zakresie infrastruktury granicznej. Dodatkowo przepis ten będzie miał zastosowanie bezpośrednio do podpisanej przez Polskę w dniu 26 lutego 2008 r. umowy z Republiką Federalną Niemiec o budowie i utrzymaniu granicznych obiektów mostowych w ciągu linii kolejowych o znaczeniu państwowym w Rzeczpospolitej Polskiej i ciągu federalnych linii kolejowych w Republice Federalnej Niemiec (Dz. U. z 2009 r. Nr 68, poz. 577).

Art. 7b – przepis ten umożliwi stosowanie tzw. wiążących informacji taryfowych (WIT) wydawanych na podstawie przepisów prawa celnego, w sprawach z zakresu podatku akcyzowego przez organy podatkowe i podmioty prowadzące działalność w zakresie wyrobów akcyzowych.

Art. 8 ust. 1 pkt 3 i 6 (implementacja) – w pkt 3 uregulowano opodatkowanie importu wyrobów akcyzowych. W związku z wprowadzeniem instytucji zarejestrowanego wysyłającego wyroby akcyzowe będą opodatkowane z tytułu importu, jeżeli nie zostaną wysłane z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy przez zarejestrowanego wysyłającego niebędącego importerem tych wyrobów. W takim przypadku, zgodnie z dodanym art. 8 ust. 1 pkt 6 przedmiotem opodatkowania akcyzą będzie wysłanie z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy importowanych wyrobów akcyzowych z miejsca importu przez zarejestrowanego wysyłającego. Zarejestrowany wysyłający będzie w takim przypadku podatnikiem akcyzy.

Art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b – uzupełniono przedmiot opodatkowania o użycie wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie niezgodnie z warunkami uprawniającymi do zwolnienia. W konsekwencji podatnikami akcyzy staną się obok podmiotów prowadzących działalność gospodarczą z wykorzystaniem wyrobów akcyzowych objętych określoną stawką akcyzy ze względu na przeznaczenie również podmioty prowadzące działalność gospodarczą z wykorzystaniem wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie, w przypadku naruszenia warunków uprawniających do zwolnienia, np. w zakresie prowadzenia ewidencji zwolnionych wyrobów akcyzowych.

Dokonując omawianej zmiany zrównano wobec prawa wszystkie podmioty naruszające warunki uprawniające do stosowania określonych preferencji związanych z przeznaczeniem wyrobu.

Art. 8 ust. 3 (implementacja) – zmiana brzmienia przedmiotowego przepisu oraz stosowna zmiana dokonana w art. 30 ust. 3 mają na celu dostosowanie przepisów ustawy do regulacji wynikającej z art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE. Dotychczasowe brzmienia ww. przepisów uzupełniono o zapis wskazujący, iż zarówno przedmiot opodatkowania, jak i zwolnienie od akcyzy ubytków i całkowitego zniszczenia dotyczą tych samych wyrobów akcyzowych, zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 20. Należy podkreślić, że prawodawca wspólnotowy w art. 7 ust. 5 ww. dyrektywy pozostawił państwom członkowskim swobodę

ustanowienia własnych zasad i warunków ustalania „całkowitego zniszczenia i nieodwracalnej utraty wyrobów akcyzowych”. Przepisy wspólnotowe, rozróżniając dwie odmienne jakościowo sytuacje, jakimi są całkowite zniszczenie lub nieodwracalna utrata wyrobów akcyzowych, wyłączają je z opodatkowania akcyzą tylko w określonych okolicznościach. W związku z tym, implementując przepisy dyrektywy, zdecydowano się na zachowanie dotychczasowej, czytelnej zarówno dla podatników jak i organów podatkowych, konstrukcji wyłączenia z opodatkowania (zwolnienie od akcyzy wynikające z art. 30 ust. 3) ubytków lub całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych powstałych wskutek zdarzenia losowego lub siły wyższej, pod warunkiem że podatnik wykaże zaistnienie okoliczności uprawniających do zwolnienia. Konsekwencją wprowadzenia jako przedmiotu opodatkowania całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych było umieszczenie w art. 8 ust. 3 definicji tego zniszczenia, zgodnej z przepisami ww. dyrektywy. Ustawowe regulacje dotyczące zarówno ubytków (strat), jak i całkowitego zniszczenia dotyczą tych samych grup wyrobów akcyzowych, szczególnie określonych w art. 2 ust. 1 pkt 20, co może mieć istotne znaczenie w przypadku wystąpienia trudności w zakwalifikowaniu określonych sytuacji jako „ubytków” bądź „zniszczenia”, a w konsekwencji zastosowania właściwych przepisów ustawy.

Art. 8 ust. 4 – doprecyzowano zakres opodatkowania zużycia wyrobów akcyzowych o wskazanie, iż opodatkowaniu temu podlega jedynie zużycie wyrobów służących do przetwórstwa chemicznego, które są wymienione w załączniku nr 2 do ustawy. Załącznik ten nie zawiera tzw. asfaltów czy też samej ropy naftowej. Ponadto, ponieważ w art. 85 ust. 1 pkt 2 lit. b przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym dopuszczalne normy zużycia będą ustalone również dla alkoholu etylowego częściowo skażonego środkami skażającymi, w art. 8 ust. 4 odpowiednio określono przedmiot opodatkowania.

Art. 9 ust. 1 pkt 2 – zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne, posiadania koncesji nie wymaga wytwarzanie energii elektrycznej w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nieprzekraczającej 50 MW, niezaliczanych do odnawialnych źródeł energii lub źródeł kogeneracyjnych. Zatem wytwórcy ci mogą sprzedawać energię elektryczną bez konieczności posiadania koncesji na wytwarzanie i obrót, w tym do nabywców końcowych. W związku z powyższym doprecyzowano dotychczasowe brzmienie przepisu w zakresie sprzedaży energii elektrycznej nabywcy końcowemu przez podmiot nieposiadający koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, który wyprodukował tę energię.

Art. 9 ust. 2 – w nowym brzmieniu sprecyzowano, że straty, które są wyłączone spod opodatkowania, nie obejmują nielegalnie pobranej energii. W przypadku ujawnienia takich

strat i identyfikacji podmiotu odpowiedzialnego za nielegalny pobór energii za podatnika będzie uznawało się właśnie ten podmiot.

Art. 9 ust. 3 – zmiana dotyczy sytuacji, w której podmiot będący podatnikiem sprzedaje lub zużywa energię elektryczną, od której wcześniej został zapłacony podatek akcyzowy. W dotychczasowych przepisach zasada jednokrotnego opodatkowania akcyzą, określona w art. 8 ust. 6 nie miała zastosowania do energii elektrycznej. Mając na uwadze praktykę działalności firm posiadających koncesję (zakup energii elektrycznej z zapłaconym podatkiem akcyzowym) właściwe jest wprowadzenie analogicznego przepisu regulującego opisaną wyżej zasadę również dla energii elektrycznej. Zmiana regulacji w tym zakresie jest realizacją zasady równości wobec prawa.

Art. 10 ust. 2 (implementacja) – w związku z wprowadzeniem nowej definicji importu doprecyzowano zasady powstawania obowiązku podatkowego w przypadku importu wyrobów akcyzowych.

Art. 10 ust. 3 (implementacja) – w związku z wprowadzeniem w miejsce zarejestrowanego i niezarejestrowanego handlowca instytucji zarejestrowanego odbiorcy dostosowano zasady powstawania obowiązku podatkowego w przypadku nabycia wewnątrzspółnotowego do nowej instytucji.

Art. 11 – zmiana przepisu spowodowana jest koniecznością nowego uregulowania sposobu dokonywania płatności podatku akcyzowego. W związku z faktem, że spółki dystrybucyjne nie są w stanie w najbliższym czasie dostosować swoich systemów bilingowych do wpłat miesięcznych, które wynikały do tej pory z art. 25, konieczne było wypracowanie rozwiązania, które umożliwi powstanie obowiązku podatkowego i płatność akcyzy w momencie wydania energii i wystawiania blankietów lub faktur prognozowych, które są wystawiane w przypadku klientów, z którymi zawarte zostały umowy zawierające zapisy o dłuższych okresach rozliczeniowych. Modyfikacji uległ czas powstania obowiązku podatkowego, który co do zasady powstaje tak jak na podstawie dotychczasowych przepisów, w momencie wydania energii nabywcy końcowemu na terytorium kraju, jednakże musi być związany z wystawieniem blankietu lub faktury, dokumentujących ilość energii podlegającej wydaniu. Odpowiednio zmianie uległ zapis art. 24 ust. 1. Przedmiotowa zmiana nie generuje żadnych kosztów, a ma na celu jedynie usprawnienie sposobu rozliczania z podatnikami.

Art. 13 ust. 1 pkt 3 (implementacja) – zmiana wprowadzona w przedmiotowym przepisie ma na celu uporządkowanie i doprecyzowanie terminologii zastosowanej w przepisach ustawy do

terminologii zastosowanej w dyrektywie 2008/118/WE. Jest ona konsekwencją wprowadzenia definicji całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych na gruncie przepisów tej dyrektywy. W związku z powyższym niniejszą zmianą przepisu rozszerzono katalog podmiotów będących podatnikami akcyzy o podmioty, u których doszło do całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20, również gdy nie są właścicielami tych wyrobów.

Art. 13 ust. 1 pkt 5 i 6 (implementacja) – odpowiednio do przedmiotu opodatkowania uregulowano zakres podmiotowy opodatkowania akcyzą, zastępując zarejestrowanego handlowca zarejestrowanym odbierającym w przypadku nabycia przez niego wyrobów na rzecz innego podmiotu. Ponadto ustanowiono podatnikiem akcyzy zarejestrowanego wysyłającego – patrz uzasadnienie do art. 8 ust. 1 pkt 6.

Art. 13 ust. 6 – zmiany mają charakter dostosowawczy i wynikają ze zmian wprowadzonych w art. 24.

Art. 13 ust. 7 (implementacja) – w związku z wprowadzeniem instytucji zarejestrowanego wysyłającego i rezygnacją z dotychczasowej regulacji zawartej w art. 40 ust. 1 pkt 2 zrezygnowano również z wprowadzonego ustawą z dnia 21 maja 2009 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 98, poz. 819) przepisu art. 13 ust. 7.

Art. 14 ust. 5 pkt 2 (implementacja) – zmiana ma charakter porządkujący i podyktowana jest wprowadzeniem e-AD i dokumentu zastępującego e-AD.

Art. 14 ust. 5 pkt 4 – przepis uchylono z uwagi na zmiany dokonane w art. 65 ust. 7 i 7a, z których wynika, że istotą tzw. saldowania zabezpieczenia generalnego jest odnotowanie obciążenia tego zabezpieczenia kwotą zobowiązania podatkowego, natomiast ustalanie stanu wykorzystania jest czynnością towarzyszącą odnotowaniu, nierozłącznie z nim związaną.

Art. 14 ust. 5a i 5b – jednocześnie z uchyleniem art. 14 ust. 5 pkt 4 określono w ust. 5a i 5b tego artykułu właściwość miejscową organów podatkowych do odnotowywania obciążenia zabezpieczenia generalnego, a także do jego zwolnienia. Właściwość tę określono tak, aby przedłożenie przez podatnika dokumentów dotyczących zabezpieczenia generalnego organowi podatkowemu w celu odnotowania obciążenia zabezpieczenia generalnego lub jego zwolnienia mogło nastąpić w miejscu możliwie najbliższym podatnikowi, a odnotowanie mogło nastąpić w jak najkrótszym czasie. Patrz uzasadnienie do art. 65 ust. 7.

Art. 14 ust. 7 (implementacja) – zmiana ma charakter porządkujący i wynika z wprowadzenia instytucji zarejestrowanego wysyłającego.

Art. 14 ust. 9 (implementacja) – zmiany wprowadzone w tym przepisie są konsekwencją dodania regulacji przewidujących zwrot akcyzy w art. 42 ust. 8 oraz art. 82 ust. 2e.

Art. 17 ust. 3 – zmiany mają charakter dostosowawczy i wynikają ze zmian wprowadzonych w art. 24.

Art. 18 ust. 3 pkt 1, 3 i 4 (implementacja) – z uwagi na zmienioną siatkę pojęciową podmiotów uczestniczących w obrocie wyrobami akcyzowymi przemieszczanymi z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, wprowadzono odpowiednie zmiany w określonym w tym przepisie katalogu podmiotów ujętych w ewidencji prowadzonej przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Zmiany polegają na zastąpieniu instytucji zarejestrowanego handlowca instytucją zarejestrowanego odbiorcy, jak również wprowadzeniu instytucji zarejestrowanego wysyłającego. Zmiana pkt 4 ma na celu wprowadzenie do katalogu podmiotów ujętych w ewidencji prowadzonej przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych zarejestrowanych odbiorców, którzy mają zezwolenie na jedno przemieszczenie. Podmioty te będą również uczestniczyły w elektronicznym systemie przemieszczeń, stąd też weryfikacja ich danych w systemie SEED będzie niezbędna.

Art. 18 ust. 4 (implementacja) – zmiana przedmiotowego przepisu ma charakter dostosowawczy i wynika z potrzeby umożliwienia wykorzystania danych z ewidencji, o których mowa w art. 18 ust. 3 pkt 4 przez System.

Art. 21 ust. 3 pkt 1 – 3 (implementacja) – zmiany mają charakter dostosowawczy i wynikają z innych zmian merytorycznych. W pkt 1 wykreślono odwołanie do deklaracji uproszczonej składanej przez niezarejestrowanego handlowca. Podmiot ten został zastąpiony zarejestrowanym odbiorcą, który nie będzie składał deklaracji uproszczonej, ale deklarację podatkową określoną w art. 21 ust. 1. Zmiana ta stanowi konsekwencję wprowadzenia jednej instytucji zarejestrowanego odbiorcy w miejsce dotychczasowych dwóch instytucji: zarejestrowanego handlowca i niezarejestrowanego handlowca. Z uwagi na fakt, iż zarejestrowany odbiorca będzie mógł prowadzić działalność, polegającą na nabywaniu wewnątrzspółnotowo wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, zarówno cyklicznie, jak i jednorazowo, zobowiązano go do składania w każdym przypadku jednego rodzaju deklaracji (tj. deklaracji podatkowej). W związku z tym

zmieni się termin składania deklaracji oraz zapłaty akcyzy przez zarejestrowanego odbiorcę posiadającego zezwolenie na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych (dotychczasowy niezarejestrowany handlowiec). Obowiązujący dotychczas termin składania deklaracji wynoszący 3 dni, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego, wydłuży się do 22 – 53 dni – w zależności od dnia miesiąca, w którym powstanie obowiązek podatkowy.

W pkt 3 przepis uzupełniono o przypadki całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych wprowadzone w art. 8 ust. 3.

Art. 21 ust. 7 – nowelizacja art. 21 ust. 7 pkt 1 ma charakter doprecyzowujący i polega na wprowadzeniu w nim odwołania do art. 21 ust. 7 pkt 4 lit b. Przepis zawarty w art. 21 ust. 7 pkt 4 lit. b reguluje kwestię rozliczenia wartości podatkowych znaków akcyzy nanoszonych w składzie podatkowym na wyroby właściciela, o którym mowa w art. 13 ust. 3. Zmiana wynika z faktu, że w praktyce powstały wątpliwości czy właściciel, o którym mowa w art. 13 ust. 3, może rozliczyć wartość podatkowych znaków akcyzy również w oparciu o przepis art. 21 ust. 7 pkt 1, który pozwala na rozliczenie tej wartości następnego dnia po naniesieniu znaków akcyzy na wyroby akcyzowe, gdy oznaczanie wyrobów akcyzowych odbywa się w składzie podatkowym. W celu uniknięcia tego typu wątpliwości wprowadzono odwołanie, o którym mowa na wstępie. Nowelizacja art. 21 ust. 7 polega również na zastąpieniu pojęć zarejestrowanego handlowca i niezarejestrowanego handlowca pojęciem zarejestrowanego odbiorcy i jest konsekwencją nowego zdefiniowania podmiotów. Patrz uzasadnienie do art. 2 pkt 13.

W art. 21 ust. 7 pkt 2 lit. d wprowadzono możliwość rozliczenia wartości podatkowych znaków akcyzy przez przedstawiciela podatkowego. Zgodnie z art. 116 ust. 1 pkt 4 przedstawiciel podatkowy jest obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, zatem powinien mieć możliwość rozliczenia w podatku akcyzowym wartości podatkowych znaków akcyzy. Z uwagi na to, że z całokształtu uregulowań dotyczących podatku akcyzowego wynika, że do składu podatkowego mogą być wprowadzane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy również wyroby akcyzowe oznaczone znakami akcyzy na terytorium państwa trzeciego, znowelizowano zapis art. 21 ust. 7 pkt 3 poprzez uwzględnienie w nim przypadku importu.

Art. 21 ust. 8 – zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu kwota akcyzy od wyprodukowanych wyrobów akcyzowych może zostać obniżona o akcyzę zapłaconą od zużytych do ich wyprodukowania wyrobów akcyzowych. W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych

w nowym brzmieniu doprecyzowano, iż kwota akcyzy od wyprodukowanych wyrobów akcyzowych może zostać obniżona o akcyzę zapłaconą od zużytych do ich wyprodukowania wyrobów akcyzowych, ale tylko od tych, które weszły w skład wyprodukowanego wyrobu. W przypadku wyrobów akcyzowych zużytych do produkcji, które nie wchodzą w skład wyprodukowanego wyrobu, nie zawsze jest bowiem możliwe stwierdzenie, jaka ich ilość została zużyta do wyprodukowania konkretnego wyrobu, np. w sytuacji zużywania energii elektrycznej do wytworzenia światła podczas produkcji wyrobów akcyzowych.

Art. 21 ust. 9 (implementacja) – celem zmiany jest doprecyzowanie przepisu regulującego zasady składania deklaracji podatkowych w przypadku ubytków wyrobów akcyzowych, tak aby miały zastosowanie również do całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych. Instytucja ta została wprowadzona zgodnie z wymogiem dyrektywy 2008/118/WE. Ponadto wyłączono konieczność składania deklaracji w przypadku ubytków i całkowitego zniszczenia, o których mowa w art. 30 ust. 3. W sytuacjach tych deklaracja jest zbędna.

Art. 23 ust. 1 i 4 (implementacja) – zmiany są konsekwencją wprowadzenia nowego nazewnictwa podmiotów (patrz uzasadnienie do art. 2 ust. 1 pkt 13), tj. zarejestrowanego odbiorcy, posiadającego zezwolenie na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca (przy jednoczesnej rezygnacji z instytucji niezarejestrowanego handlowca), jak również zarejestrowanego odbiorcy, z wyłączeniem zarejestrowanego odbiorcy posiadającego zezwolenie na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca (przy jednoczesnej rezygnacji z instytucji zarejestrowanego handlowca). Zmiany w art. 23 ust. 4, regulującym zasady obniżania wpłat dziennych o wartość podatkowych znaków akcyzy, są konsekwencją wprowadzenia zmian w art. 21 ust. 7.

Art. 24 ust. 1 – zmiana jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 11 i polega na określeniu szczegółowo płatności i terminu składania deklaracji podatkowych dla podatników akcyzy od energii elektrycznej w związku z nową koncepcją podejścia do obowiązku podatkowego w przypadku sprzedaży energii elektrycznej nabywcom końcowym na terytorium kraju. I tak przepis określa, że podatnik zobowiązany jest złożyć deklarację i zapłacić podatek do 25 dnia miesiąca, który następuje po miesiącu, w którym upłynął termin płatności określony w umowie właściwej dla rozliczeń z tytułu dostaw energii elektrycznej albo jeżeli termin ten nie został określony w umowie – do 25. dnia miesiąca, który następuje po miesiącu, w którym upłynął termin płatności wynikający z faktury lub innego dokumentu wystawionego przez podatnika, z którego wynika zapłata należności za sprzedaną przez

podatnika energię elektryczną, a jeżeli termin płatności nie został określony w umowie ani w fakturze lub w tym dokumencie – do 25. dnia miesiąca, który następuje po miesiącu, w którym wystawiono fakturę lub ten dokument – w przypadku sprzedaży energii elektrycznej nabywcy końcowemu na terytorium kraju.

Art. 24 ust. 2 – w przepisie tym uregulowano sytuację, w której wytwórca energii elektrycznej nie będzie musiał składać deklaracji podatkowej, jeżeli nie będzie posiadał żadnych zobowiązań podatkowych, a jego działalność będzie ograniczała się tylko do energii elektrycznej zwolnionej od akcyzy.

Art. 25 – w związku z nowym brzmieniem art. 24 regulacje dotyczące wpłat miesięcznych wynikające z obecnego brzmienia art. 25 nie będą miały zastosowania, skoro podatnicy będą uiszczać podatek na podstawie blankietów lub faktur prognozowych, które wystawiane są z częstotliwością jedno-, dwu- lub trzymiesięczną. W związku z powyższym art. 25 został uchylony.

Art. 26 ust. 2 pkt 2 – zmiana jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 24 i polega na zastąpieniu odesłania do art. 24 odesłaniem do art. 24 ust. 1.

Art. 30 ust. 3 (implementacja) – zmiana wprowadzona w tym przepisie wynika bezpośrednio ze zmiany art. 8 ust. 3. W celu implementacji art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE zachowano dotychczasową konstrukcję zwolnienia od akcyzy. Oznacza to, że zakres zwolnienia obejmuje ubytki lub całkowite zniszczenie wyrobów akcyzowych powstałe wskutek zdarzenia losowego lub siły wyższej, pod warunkiem że podatnik wykaże zaistnienie okoliczności uprawniających do zwolnienia. Zwolnienie dotyczy, analogicznie jak w art. 8 ust. 3, wyrobów akcyzowych, określonych w art. 2 ust. 1 pkt 20.

Art. 30 ust. 5 (implementacja) – w związku ze zwolnieniem od akcyzy, obok ubytków wyrobów akcyzowych, również ich całkowitego zniszczenia, zasadnym stało się zastosowanie jednakowych kryteriów, w których przedmiotowe zwolnienia nie mają zastosowania. Dotyczy to np. sytuacji, gdy ubytki lub całkowite zniszczenie wyrobów akcyzowych wynikają z popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu.

Dyrektywa Rady 2008/118/WE jednakowo reguluje kwestie dotyczące całkowitego zniszczenia i nieodwracalnej utraty (w celu zachowania zgodności z dotychczasową, utrwaloną w przepisach akcyzowych i praktyce nomenklaturą ustawa posługuje się terminem „ubytki wyrobów akcyzowych”) wynikające z właściwości fizykochemicznych,

nieprzewidzianych okoliczności, działania siły wyższej lub zezwolenia udzielonego przez organy państwa.

Należy jednak wskazać, iż przepis art. 7 ust. 5 ww. dyrektywy pozostawia państwom członkowskim swobodę ustanowienia własnych zasad i warunków ustalania całkowitego zniszczenia i nieodwracalnej utraty wyrobów akcyzowych.

Art. 30 ust. 7 – z dotychczasowej treści przepisu wykreślone zostały wyrazy „w elektrociepłowniach”. Zmiana wynika z faktu, że ustawa nie zawiera definicji legalnej słowa elektrociepłownia. Powyższa zmiana pozwala także ujednoczyć nazewnictwo dotyczące procesu produkcji ciepła i energii w skojarzeniu z ustawą – Prawo energetyczne. W praktyce produkcji energii elektrycznej zawsze towarzyszy wytwarzanie ciepła, bez względu na to, czy energia produkowana jest w elektrociepłowni, czy elektrowni. Wprowadzona zmiana ma celu wyeliminowanie wątpliwości dotyczących zwolnienia od akcyzy zużycia energii elektrycznej w procesie produkcji energii elektrycznej i ciepła w skojarzeniu. Zwolnienie od akcyzy dla energii elektrycznej zużywanej w procesach produkcji energii elektrycznej i ciepła w skojarzeniu nie będzie wymagało rozpatrywania, czy zużycie nastąpiło w elektrowni, czy elektrociepłowni.

Art. 30 ust. 9 pkt 1 i 1a – zmiana ma na celu doprecyzowanie regulacji dotyczącej zwolnienia całkowicie skażonego alkoholu etylowego. Jest to zwolnienie obligatoryjne wynikające z przepisów wspólnotowych. Art. 27 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych przewiduje zwolnienie alkoholu etylowego całkowicie denaturowanego zgodnie z wymogami każdego państwa członkowskiego, przy czym wymogi takie muszą być należycie podane do wiadomości i zaakceptowane zgodnie z ust. 3 i 4 tego artykułu. Zwolnienie to uzależnione jest od stosowania przepisów dyrektywy 92/12/EWG, dotyczących handlowego przemieszczania alkoholu etylowego całkowicie denaturowanego. Publikacja wykazu skaźników, zaakceptowanych przez inne państwa członkowskie i Komisję Europejską, używanych do całkowitego skażenia alkoholu etylowego, dopuszczonych do stosowania przez jakiegokolwiek państwo Unii Europejskiej, następuje w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 3199/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego, które stanowi, co następuje: „(...) na podstawie art. 27 ust. 1 lit. a dyrektywy 92/83/EWG Państwa Członkowskie są zobowiązane zwolnić z podatku akcyzowego alkohole, które zostały całkowicie skażone zgodnie z wymaganiami jakiegokolwiek Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że wymagania te zostały należycie zgłoszone i zaak-

ceptowane zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 3 i 4 tego artykułu; (...)"'. Zgodnie z art. 1 ww. rozporządzenia 3199/93 substancje skażające, które są wykorzystywane w każdym państwie członkowskim do celów całkowitego skażenia alkoholi, zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) dyrektywy 92/83/EWG, są takie jak określone w załączniku do tego rozporządzenia.

Analiza art. 27 ust. 1 dyrektywy 92/83/EWG oraz rozporządzenia 3199/93 prowadzi do następujących wniosków:

1. Państwa członkowskie obowiązane są zwalniać z podatku akcyzowego (na warunkach przez nie określonych, zgodnie z prawem europejskim) alkohol skażony zgodnie z wymogami jakiegokolwiek państwa członkowskiego, pod warunkiem że skażalniki są notyfikowane i zaakceptowane zgodnie z odpowiednią procedurą wspólnotową.

2. Państwo członkowskie notyfikuje swój krajowy sposób denaturacji alkoholu Komisji Europejskiej – skażalniki wskazane przez dane państwo umieszczane są następnie w załączniku do rozporządzenia 3199/93.

3. Regulacja wspólnotowa ma na celu doprowadzenie do zwolnienia od akcyzy na rynku wewnętrznym alkoholu denaturowanego w krajach członkowskich, pod warunkiem że alkohol ten został skażony w państwie członkowskim, zgodnie z przekazaną Komisji Europejskiej przez to państwo informacją o środkach stosowanych na jego terytorium do denaturacji alkoholu, pod warunkiem akceptacji (w odpowiedniej procedurze) przez Komisję i państwa członkowskie danego sposobu skażenia.

4. Państwo członkowskie obowiązane jest na swoim terytorium stosować w procesie produkcji alkoholu etylowego wyłącznie sposób skażenia zgłoszony przez to państwo Komisji Europejskiej i zaakceptowany zgodnie z procedurą określoną w art. 27 dyrektywy 92/83/EWG; ujawniony następnie w załączniku do rozporządzenia 3199/93.

Mając powyższe na uwadze, w zmienionym art. 30 ust. 9 rozróżniono dwa przypadki zwolnienia alkoholu etylowego całkowicie skażonego: zwolnienie alkoholu etylowego produkowanego w kraju wyłącznie, gdy jest skażony przy użyciu skażalników dopuszczonych przez Polskę (art. 30 ust. 9 pkt 1a), oraz alkoholu etylowego importowanego albo nabywanego wewnątrzpaństwowo, gdy jest skażony przy pomocy skażalników dopuszczonych przez inne, obojętnie które państwo członkowskie (art. 30 ust. 9 pkt 1).

Art. 31 ust. 1 – 4 i 6 pkt 1 (implementacja) – zmiany proponowane w art. 31 mają przede wszystkim charakter redakcyjny i dostosowują treść tego przepisu do terminologii

zastosowanej w dyrektywie 2008/118/WE. Art. 12 dyrektywy 2008/118/WE jest powtórzeniem treści art. 23 dyrektywy 92/12/EWG. Zmieniona treść art. 31 reguluje ten sam zakres spraw jak dotychczas, doprecyzowując jednocześnie, że zwolnienie dla organizacji międzynarodowych wynikające z ust. 1 pkt 3 tego artykułu dotyczy organizacji międzynarodowych uznanych przez właściwe organy na terytorium kraju, a zwolnienie wynikające z ust. 1 pkt 5 tego artykułu uwarunkowane jest zwolnieniem wyrobów z podatku od towarów i usług. Należy podkreślić, iż warunki i granice zakresu zwolnień dla organizacji międzynarodowych w tym np. ewentualny wymóg posiadania przedstawicielstwa na terytorium kraju określają konwencje międzynarodowe.

Art. 32 w ust. 1 pkt 1 – zmiana przepisu stanowi konsekwencję zmiany definicji podmiotu zużywającego (art. 2 ust. 1 pkt 22). Warunek posiadania statku powietrznego zastąpiony został warunkiem dostarczania nabytych wyrobów akcyzowych bezpośrednio do zbiornika na stałe zamontowanego na statku powietrznym oraz warunkiem zidentyfikowania w dokumencie dostawy statku powietrznego, na który będą dostarczane nabyte wyroby akcyzowe korzystające z przedmiotowego zwolnienia. Warunki te wynikają z prowadzenia działalności jako podmiot zużywający.

Art. 32 ust. 1 pkt 2 – zmiana polega na rozszerzeniu zwolnienia od akcyzy paliw żeglugowych poprzez objęcie tym zwolnieniem wszystkich wyrobów energetycznych wykorzystywanych do celów żeglugowych, a nie jak dotychczas tylko ograniczonego katalogu wyrobów (tj. olejów smarowych oznaczonych kodem CN 2710 19 81, olejów napędowych i opałowych). Zmiana dostosowuje przepisy krajowe do postanowień art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, na mocy którego poza przepisami ogólnymi wymienionymi w dyrektywie 92/12/EWG w sprawie zwolnionych zastosowań produktów podlegających opodatkowaniu, i bez uszczerbku dla innych przepisów wspólnotowych, państwa członkowskie zwalniają od podatku na warunkach, które ustanawiają do celów zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania takich zwolnień oraz zapobieżenia jakimkolwiek oszustwom podatkowym, unikaniu lub nadużyciom, produkty energetyczne dostarczane w celu zastosowania jako paliwo do celów żeglugi na wodach terytorialnych Wspólnoty (włącznie z połowami), z wyłączeniem prywatnej żeglugi niehandlowej i energii elektrycznej produkowanej na pokładzie statku. Ponadto dokonano zmiany przepisu w związku ze zmianą definicji podmiotu zużywającego, na podstawie której dla zastosowania przedmiotowego

zwolnienia podmiot zużywający nie będzie zobligowany do posiadania jednostki pływającej. Warunek posiadania jednostki pływającej zastąpiony został warunkiem dostarczania nabytych wyrobów bezpośrednio do zbiornika na stałe zamontowanego na jednostce pływającej oraz warunkiem zidentyfikowania w dokumencie dostawy jednostki pływającej, na którą będą dostarczane nabyte wyroby korzystające z przedmiotowego zwolnienia. Warunki te wynikają z prowadzenia działalności jako podmiot zużywający.

Art. 32 ust. 1a – określone w przedmiotowym przepisie zwolnienie stanowi implementację art. 15 lit. j dyrektywy Rady 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania podatków energetycznych i energii elektrycznej. Zgodnie z przedmiotowym przepisem bez uszczerbku dla innych przepisów wspólnotowych, państwa członkowskie mogą przyznać, pod kontrolą fiskalną, całkowite lub częściowe zwolnienie lub obniżki w zakresie poziomu opodatkowania wobec paliw silnikowych wykorzystywanych w dziedzinie wytwarzania, rozwoju, badania i konserwacji statków powietrznych i statków. Zwolnienie to wprowadzone zostało na wniosek H. Cegielski – Poznań, jedyne go producenta w kraju silników do napędu morskich jednostek pływających, który w trakcie prac legislacyjnych nad zmianą ustawy o podatku akcyzowym wniósł o zmianę rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 lutego 2009 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 32, poz. 228), poprzez wprowadzenie zwolnienia dla oleju opałowego wykorzystywanego do prowadzenia prób zdawczych u producenta silników dla morskich jednostek pływających. Z uzyskanych od producenta silników informacji wynika, iż do prowadzenia prób zdawczych wykorzystywany jest olej opałowy z normalnej destylacji do temperatury 350°C max do 29 % i o gęstości w temperaturze 15°C powyżej 890 kg/m³.

Art. 32 ust. 3 pkt 4 i 5 oraz ust. 5 pkt 1 i 3 (implementacja) – zmiany stanowią konsekwencję wprowadzenia w ustawie terminologii zastosowanej w dyrektywie 2008/118/WE i polega na zastąpieniu pojęć „zarejestrowanego handlowca” i „niezarejestrowanego handlowca” nowym pojęciem „zarejestrowanego odbiorcy”.

Art. 32 ust. 3 pkt 9 – w związku ze zmianą definicji podmiotu pośredniczącego w art. 2 ust. 1 pkt 23 i przyjęciem, iż podmiotem pośredniczącym będzie mógł być również podmiot prowadzący skład podatkowy (w tym zużywający wyroby akcyzowe zwolnione od akcyzy ze względu na przeznaczenie), dodano nowy przypadek stosowania zwolnienia, uwzględniający sytuacje, w których zużycia wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie dokonuje podmiot pośredniczący występujący w danym stanie faktycznym jako podmiot zużywający.

Art. 32 ust. 4 pkt 1 – zmiana konsumuje postanowienia art. 14 ust. 1 lit. a dyrektywy Rady 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zgodnie z którym państwa członkowskie zwalniają produkty energetyczne i energię elektryczną wykorzystywaną do produkcji energii elektrycznej.

Art. 32 ust. 4 pkt 2 – z uwagi na zmienioną treść art. 85 ust. 1 pkt 2 lit. b, zgodnie z którym dopuszczalne normy zużycia będą ustalane również dla alkoholu etylowego częściowo skażonego środkami skażającymi i wykorzystywanego do produkcji produktów nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, w art. 32 ust. 4 pkt 2 dodano warunek zwolnienia od akcyzy dla przedmiotowego alkoholu etylowego dotyczący ilości zwalnianego alkoholu w przypadku zużywania tego alkoholu przez podmiot zużywający (producenta produktów nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi na bazie skażonego częściowo alkoholu etylowego). Określone zostało, iż podmiot zużywający może korzystać ze zwolnienia od akcyzy dla alkoholu etylowego jw. w ilości nieprzekraczającej norm zużycia ustalonych przez właściwego naczelnika urzędu celnego, w drodze decyzji. Powyższe rozwiązanie prawne pozwoli uzyskać pełną informację odnośnie ilości alkoholu etylowego, która faktycznie podlegać powinna zwolnieniu od akcyzy na podstawie art. 32 ust. 2 pkt 2 projektu ustawy. Zapobiegnie tym samym możliwość występowania nieprawidłowości i nadużyć w stosowaniu przedmiotowego zwolnienia.

Art. 32 ust. 5 pkt 1 – w celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych doprecyzowano, że objęcie wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie zabezpieczeniem, ma na celu zabezpieczyć kwotę zobowiązania podatkowego mogącego powstać nie tylko w wyniku naruszenia warunków zwolnienia, ale również w wyniku użycia przedmiotowych wyrobów niezgodnie z przeznaczeniem uprawniającym do zwolnienia od akcyzy. Dotychczasowy zapis wskazywał jedynie na naruszenie warunków zwolnienia (art. 32 ust. 5 – 13) i mógł powodować nieprawidłowe oszacowanie wysokości zobowiązania podatkowego objętego zabezpieczeniem.

Art. 32 ust. 5 pkt 3 – wyłączono obowiązek prowadzenia ewidencji wyrobów zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie w stosunku do podmiotu zużywającego, który pozostałe węglowodory gazowe o kodach CN od 2711 12 11 do 2711 19 00 używa wyłącznie do celów opałowych.

Art. 32 ust. 14 – w związku z uregulowaniem w ustawie zasad zwrotu wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie do podmiotu, od którego zostały nabyte, w niniejszym przepisie określono sposób dokumentowania tego zwrotu. Zwrot będzie się odbywał na podstawie nowo wystawionego dokumentu dostawy. Szczegółowe zasady dokonywania tego zwrotu zostaną określone w rozporządzeniu wykonawczym.

Art. 38 ust. 1 pkt 1 – w związku z brzmieniem art. 42 ust. 1a, w którym uregulowano przypadki powrotnego wprowadzenia do składu podatkowego wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, niedostarczonych ze składu podatkowego do podmiotu pośredniczącego albo ze składu podatkowego do podmiotu zużywającego, rozszerzono delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia wzoru i sposobu stosowania dokumentu dostawy również w sytuacji, o której mowa w dodanym ww. art. 42 ust. 1a.

Art. 38 ust. 1 pkt 4 – w przepisie dodano delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do uregulowania warunków i sposobu zwrotu wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie do podmiotu pośredniczącego albo do składu podatkowego.

Art. 38 ust. 2 pkt 2 – rozszerzono delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych o możliwość określenia sytuacji, w których dla zastosowania zwolnienia od akcyzy nie muszą być spełnione niektóre albo wszystkie warunki, o których mowa w art. 32 ust. 3 lub 5 – 13. W przypadku niektórych zwolnień, takich jak np. zwolnienie gazu płynnego do celów opałowych rozlewanego w składzie podatkowym do butli gazowych, zwolnienie nie powinno być ograniczone tylko do przemieszczania pomiędzy składem podatkowym, podmiotem pośredniczącym i podmiotem zużywającym. W tym przypadku możliwe będzie występowanie większej ilości pośredników.

Art. 40 ust. 1 pkt 1 – w art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. a z uwagi na konieczność uregulowania kwestii związanych ze zwrotem do składu podatkowego (np. w związku z reklamacją) wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie wyprowadzonych ze składu podatkowego i skutecznie dostarczonych do podmiotu pośredniczącego albo podmiotu zużywającego, wprowadzono możliwość ponownego objęcia procedurą zawieszenia poboru akcyzy w składzie podatkowym takich wyrobów. Potrzeba zmiany przepisów w tym zakresie była sygnalizowana przez podmioty i organy podatkowe.

Art. 40 ust. 1 pkt 2 (implementacja) – przepis stanowi implementację art. 17 ust. 1 lit. b dyrektywy 2008/118/WE, który wskazuje na możliwość przemieszczania wyrobów akcyzowych wysyłanych przez zarejestrowanego wysyłającego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z miejsca importu na terytorium kraju do jednego z miejsc przeznaczenia na terytorium kraju.

Art. 40 ust. 1 pkt 3 (implementacja) – w związku z wprowadzeniem instytucji zarejestrowanego wysyłającego i rezygnacją z konieczności wprowadzania wyrobów akcyzowych importowanych i objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy do składu podatkowego importera (dotychczasowy art. 40 ust. 1 pkt 2), zrezygnowano również z wprowadzonego ustawą z dnia 21 maja 2009 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 98, poz. 819) wyjątku od powyższej zasady, dotyczącego węglowodorów gazowych.

Art. 40 ust. 2 pkt 6 – 7 i 9 (implementacja) – w związku z uchycieniem art. 31 ust. 2 i zmianą brzmienia art. 31 ust. 1 (patrz uzasadnienie do zmiany przedmiotowego przepisu) w przepisach tych dokonano niezbędnych zmian redakcyjnych. Dodatkowo w art. 40 ust. 2 pkt 7 zastąpiono pojęcie „zarejestrowanego handlowca” pojęciem „zarejestrowanego odbiorcy” – zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 13.

Art. 40 ust. 2 pkt 10 (implementacja) – stanowi nową regulację, określającą przypadki przemieszczania importowanych wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z miejsca importu na terytorium kraju do miejsca przeznaczenia na terytorium państwa członkowskiego. Niniejszy przepis stanowi implementację art. 17 ust. 1 lit. b dyrektywy 2008/118/WE.

Art. 40 ust. 2 pkt 11 (implementacja) – reguluje przypadki przemieszczania importowanych wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z miejsca importu na terytorium państwa członkowskiego do miejsca odbioru na terytorium kraju i stanowi implementację art. 17 ust. 1 lit. b dyrektywy 2008/118/WE.

Art. 40 ust. 3 i 4 (implementacja) – rezygnacja z dotychczasowej treści obu przepisów jest konsekwencją przyjęcia na gruncie dyrektywy 2008/118/WE (art. 4 pkt 8), a w związku z tym również na gruncie krajowych regulacji (art. 2 ust. 1 pkt 7), iż z importem wyrobów akcyzowych nie mamy do czynienia, dopóki wyroby akcyzowe są objęte zawieszającą procedurą celną. Obecne regulacje, zawarte w art. 40 ust. 3 i 4, przewidują w przypadku objęcia wyrobów akcyzowych zawieszającą procedurą celną – zawieszenie poboru akcyzy. Znowelizowany przepis art. 40 ust. 3 stanowi implementację regulacji zawartej w art. 17

ust. 1 dyrektywy 2008/118/WE, w myśl której w przypadkach wskazanych w tym przepisie wyroby akcyzowe mogą być przemieszczane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy także wtedy, gdy przemieszczane są przez terytorium państwa trzeciego.

Art. 40 ust. 6 – w wyniku zmiany możliwe będzie stosowanie instytucji przedpłaty akcyzy w przypadku prowadzenia działalności w zakresie produkcji wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa. Obecna regulacja przewiduje możliwość prowadzenia działalności w zakresie produkcji ww. wyrobów poza składem podatkowym jedynie w przypadku określonym w art. 47 ust. 1 pkt 1.

Art. 40 ust. 8 (implementacja) – przepis stanowi implementację art. 13 ust. 3 dyrektywy 2008/118/WE, który wyłącza stosowanie procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych przeznaczonych dla sił zbrojnych wymienionych w art. 31 ust. 1 pkt 4 – w przypadku stosowania procedury bezpośrednio opartej na Traktacie Północnoatlantyckim.

Art. 41 ust. 1 (implementacja) – zmiana treści przepisu w stosunku do jego dotychczasowego brzmienia polega na zastąpieniu warunku stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy (określonego w pkt 1 tego ustępu), jakim jest dołączenie do przemieszczanych wyrobów akcyzowych administracyjnego dokumentu towarzyszącego, warunkiem stosowania e-AD albo dokumentu zastępującego e-AD. Zmiana została dokonana w celu implementacji art. 21 ust. 1 i art. 26 dyrektywy 2008/118/WE, zgodnie z którymi przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy będzie miało miejsce, co do zasady, na podstawie e-AD, tj. elektronicznego administracyjnego dokumentu. W przypadkach incydentalnych, gdy system elektroniczny nie będzie dostępny – zastosowanie będzie miał natomiast dokument zastępujący e-AD.

Art. 41 ust. 2 i 3 – zmiana ma charakter redakcyjny i jest związana z nowym brzmieniem art. 31 (patrz uzasadnienie do art. 31).

Art. 41 ust. 4 (implementacja) – zmiana brzmienia przepisu jest m. in. konsekwencją wprowadzenia zmian w zakresie dokumentowania przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy w wyniku wprowadzenia Systemu. Zgodnie z nowym brzmieniem przepisu warunkiem zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku przemieszczania na terytorium kraju w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub dostawy wewnątrzspółnotowej wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 40 ust. 6, będzie wyłącznie dołączenie dokumentów handlowych zamiast

e-AD (a nie jak dotychczas zamiast administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie papierowej). Ponadto dodanie wyrazu „wyłącznie” ma na celu jednoznaczne wskazanie, iż w tym przypadku nie zachodzi konieczność spełnienia warunku stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy przy przemieszczaniu wyrobów akcyzowych, jakim jest złożenie zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 41 ust. 5 (implementacja) – zmiana treści przepisu w stosunku do jego dotychczasowego brzmienia polega na wprowadzeniu nowej formy dokumentowania odbioru wyrobów akcyzowych przemieszczanych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy i jest związana z przyjęciem Systemu. W nowym brzmieniu przepisu przy przemieszczaniu wyrobów akcyzowych nie powstanie zobowiązanie podatkowe i wygaśnie powstały obowiązek podatkowy ciążyący na podatniku, co do zasady, z chwilą otrzymania przez niego raportu odbioru, a w przypadku awarii Systemu – dokumentu zastępującego raport odbioru, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 28.

Art. 41 ust. 6 – 8 i 14 (implementacja) – w związku z wprowadzeniem Systemu przy dokumentowaniu przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, zrezygnowano z przepisów dotyczących stosowania i dokumentowania tej procedury na podstawie administracyjnych dokumentów towarzyszących w formie papierowej.

Art. 41 ust. 9 (implementacja) – zmiana polega na doprecyzowaniu brzmienia przepisu poprzez wyraźne wskazanie, że procedura zawieszenia poboru akcyzy nie ma zastosowania wobec wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy, które są przemieszczane między składami podatkowymi na terytorium kraju (z wyjątkiem składów podatkowych tego samego podmiotu), w ramach dostawy wewnątrzspółnotowej lub w celu dokonania eksportu. Zmiana tego przepisu ma przede wszystkim na celu umożliwienie przemieszczania wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru z miejsca importu do składu podatkowego na terytorium kraju. Zgodnie z definicją zarejestrowanego wysyłającego podmiot ten wysyła importowane wyroby akcyzowe z miejsca importu z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy m.in. do składu podatkowego na terytorium kraju. Z przepisów ustawy wynika, że wyroby importowane mogą być oznaczone znakami akcyzy zarówno w państwie trzecim, jak i w składzie podatkowym przed zakończeniem procedury zawieszenia poboru akcyzy. Względę praktyczne często przemawiają za oznaczaniem wyrobów akcyzowych na linii produkcyjnej, a więc w omawianym przypadku w państwie trzecim. Importowane wyroby mogą być następnie przemieszczane na terytorium kraju od zarejestrowanego wysyłającego do składu

podatkowego. Mając na uwadze powyższe zaproponowano zmianę art. 41 ust. 9 pozwalającą na przemieszczanie w takich przypadkach na terytorium kraju wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 41 ust. 10 – 13 (implementacja) – w związku z faktem, iż przemieszczanie wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy będzie się odbywało na podstawie e-AD, które będą ewidencjonowane przez System, zrezygnowano z regulacji przewidujących obowiązek prowadzenia ewidencji administracyjnych dokumentów towarzyszących w formie papierowej. Pozostawiono natomiast obowiązek ewidencji dokumentów handlowych, na podstawie których przemieszczane są wyroby akcyzowe inne niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objęte stawką akcyzy inną niż stawka zerowa.

Art. 41 ust. 15 (implementacja) – zmiana dotychczasowego przepisu polega na wprowadzeniu nowych zasad zamieszczania informacji o dokonanej kontroli przez właściwego naczelnika urzędu celnego. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem przepisu właściwy naczelnik urzędu celnego jest obowiązany do zamieszczania informacji o dokonanej kontroli na administracyjnym dokumencie towarzyszącym. W związku z wprowadzeniem e-AD, w nowym stanie prawnym informacja ta będzie zamieszczana w Systemie. Dodatkowo przepis zobowiązuje właściwego naczelnika urzędu celnego do zamieszczania w Systemie informacji o innych zdarzeniach, które wystąpiły w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy i mogą mieć wpływ na to przemieszczanie lub dokumentowanie tej procedury. Szczegółowy opis zdarzeń i informacji zamieszczanych przez właściwego naczelnika urzędu celnego w Systemie zostanie uregulowany w rozporządzeniu wykonawczym, wydanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie delegacji określonej w art. 41h ust 3.

Art. 41a (implementacja) – reguluje zasady określania momentu rozpoczęcia i zakończenia przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy. W przepisie tym wskazano również warunki, które muszą zostać spełnione, aby przemieszczanie zostało rozpoczęte oraz uregulowano kwestie dotyczące stosowania zabezpieczenia akcyzowego. Celem wprowadzenia regulacji jest również określenie sytuacji, w których wyroby akcyzowe mogą zostać wyprowadzone ze składu podatkowego lub z miejsca importu w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z zastosowaniem Systemu. Zgodnie z przedmiotowym przepisem przemieszczanie wyrobów akcyzowych ulega rozpoczęciu w momencie ich wyprowadzenia ze składu podatkowego lub dopuszczenia do obrotu w przypadku importu, pod warunkiem że dane dotyczące wyrobów akcyzowych

zawarte w zgłoszeniu celnym zgadzają się z danymi zawartymi w e-AD, sprawdzonym pod względem kompletności i prawidłowości danych i któremu został nadany numer referencyjny. Natomiast zakończenie przemieszczania następuje w momencie odbioru wyrobów akcyzowych przez podmiot uprawniony lub z chwilą ich wyprowadzenia poza terytorium Unii Europejskiej.

Warunkiem rozpoczęcia przemieszczania jest przesłanie do Systemu projektu e-AD oraz pozytywna jego weryfikacja (sprawdzenie kompletności i prawidłowości danych) przez System albo sporządzenie papierowego dokumentu zastępującego e-AD, gdy System jest niedostępny, a także przekazanie go właściwemu naczelnikowi urzędu celnego. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w przypadku przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy importowanych wyrobów akcyzowych – zarejestrowany wysyłający będzie obowiązany przesłać do Systemu projekt e-AD przed dopuszczeniem do obrotu tych wyrobów (art. 41a ust. 4).

Weryfikacja projektu e-AD ma na celu zapewnienie prawidłowości danych wprowadzanych przez podmiot do e-AD.

Do przemieszczanych wyrobów akcyzowych powinien zostać załączony wydruk e-AD z nadanym numerem referencyjnym lub z innym dokumentem handlowym, w którym umieszczono numer referencyjny nadany przez System. W przypadku procedury awaryjnej przemieszczenie wyrobów akcyzowych następuje z dokumentem zastępującym e-AD.

Obciążenie zabezpieczenia generalnego albo objęcie przemieszczanych wyrobów zabezpieczeniem ryczałtowym następuje automatycznie w Ogólnopolskim Systemie Obsługi Zabezpieczeń w momencie zweryfikowania projektu e-AD przez System (przed wysłaniem dokumentu e-AD do wysyłającego). W przypadku niedostępności Systemu podmiot wysyłający będzie obowiązany złożyć właściwemu naczelnikowi urzędu celnego oświadczenie w sprawie zabezpieczenia akcyzowego, którym zostaną objęte przemieszczane wyroby.

Dodatkowo, w przypadku gdy przemieszczenie będzie odbywać się z zabezpieczeniem innym niż podmiotu wysyłającego, konieczne będzie złożenie przez podmiot gwarantujący oświadczenia o zgodzie na wykorzystanie jego zabezpieczenia.

Art. 41b (implementacja) – celem regulacji jest określenie działania Systemu oraz czynności, które może dokonać podmiot po zatwierdzeniu e-AD, przy jednoczesnym zapewnieniu organom podatkowym dostępu do dokumentacji związanej z przemieszczeniem. Przepis

precyzuje, że w przypadku gdy dane zawarte w projekcie e-AD nie budzą zastrzeżeń w wyniku weryfikacji, System nadaje mu numer referencyjny i odsyła go do podmiotu wysyłającego lub odbierającego (także w innym państwie członkowskim za pośrednictwem aplikacji systemu innych państw członkowskich). W przypadku gdy projekt e-AD nie przeszedł procesu weryfikacji, System przesyła do wysyłającego komunikat o błędach zawartych w tym dokumencie. Przepis art. 41b wskazuje, że podmiot wysyłający może dokonać anulowania przemieszczenia do momentu, kiedy wyroby opuszczą miejsce wysyłki oraz że możliwe jest dokonanie zmiany miejsca przeznaczenia przemieszczanych wyrobów. Organy podatkowe są uprawnione do wglądu w System celem sprawdzenia stanu przemieszczenia, a także do kontroli dokumentacji towarzyszącej fizycznemu przemieszczaniu wyrobów. W art. 41b określono także, że w przypadku nabycia wewnątrz-wspólnotowego System przekazuje do podmiotu odbierającego elektroniczną wersję e-AD wprowadzoną do aplikacji systemu innego państwa członkowskiego przez podmiot wysyłający.

Art. 41c (implementacja) – reguluje szczególną sytuację, w której podmiot wysyłający nie musi określać miejsca odbioru wyrobów akcyzowych w projekcie e-AD. Może to nastąpić tylko i wyłącznie w przypadku przemieszczania wyrobów energetycznych drogą morską. Sytuacja ta może mieć miejsce, gdy w momencie wysyłki wyrobów statkiem podmiot wysyłający nie zna odbiorcy tych wyrobów. Przepis wskazuje jednak, że dane dotyczące odbiorcy powinny być wprowadzone do Systemu niezwłocznie, nie później niż w momencie zakończenia przemieszczenia.

Art. 41d (implementacja) – dotyczy przypadków, w których podmiot ma obowiązek dokonania zmiany miejsca przeznaczenia. Sytuacje te wynikają z braku możliwości odebrania wyrobów przez odbiorcę wskazanego w e-AD lub w dokumencie zastępującym e-AD albo niemożliwości wyprowadzenia wyrobów akcyzowych poza terytorium Unii Europejskiej w przypadku eksportu. Dodatkowo w ust. 3 upoważniono ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia dodatkowych przypadków, w których konieczna będzie zmiana miejsca przeznaczenia. W ust. 2 uregulowana została sytuacja, w której podmiot odbierający po otrzymaniu e-AD może poinformować, o zamiarze nieprzyjęcia wyrobów akcyzowych, o których mowa w otrzymanym e-AD lub też o kategoriycznym nieprzyjęciu tych wyrobów. Powyższy zapis daje możliwość podmiotowi odbierającemu unieważnienia e-AD, jeśli wyroby nie opuściły składu podatkowego, lub zmianę miejsca przeznaczenia, jeśli

przemieszczenie zostało rozpoczęte. Taka funkcjonalność jest przewidziana w Systemie po dniu 1 stycznia 2012 r.

Art. 41e (implementacja) – reguluje procedurę związaną z zakończeniem przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy. Mając na uwadze spójność działania Systemu, właściwe jest określenie, kiedy i w jakiej formie podmiot odbierający informuje o otrzymaniu wyrobów akcyzowych. Przepis wskazuje, że w przypadku otrzymania przez podmiot informacji o planowanej kontroli podmiot niezwłocznie po odbiorze wyrobów przesyła powiadomienie o przybyciu wyrobów akcyzowych, nie dokonując rozładunku wyrobów. Niezwłocznie po przeprowadzonej kontroli, lub po otrzymaniu informacji o braku kontroli, nie później jednak niż w ciągu 5 dni roboczych od dnia zakończenia przemieszczenia, podmiot odbierający przekazuje do Systemu raport odbioru. Podobnie jak w przypadku projektu e-AD system weryfikuje poprawność przesłanych danych, odsyłając informację o błędach, jeśli takie pojawią się w związku z przeprowadzoną weryfikacją. Jeśli projekt raportu odbioru jest poprawnie wypełniony, System rejestruje raport odbioru oraz przesyła go do wysyłającego (lub właściwych władz państwa członkowskiego podmiotu wysyłającego w przypadku dostawy wewnątrz-wspólnotowej) i podmiotu odbierającego wyroby. W przypadku procedury eksportowej realizowanej za pomocą Systemu, w sytuacji gdy urząd celny wywozu znajduje się na terytorium kraju, System tworzy automatycznie raport wywozu na podstawie informacji uzyskanej z elektronicznej aplikacji eksportowej po uprzedniej weryfikacji. Art. 41e precyzuje także, że w przypadku dostawy wewnątrz-wspólnotowej albo eksportu System przekazuje do podmiotu wysyłającego raport odbioru albo raport wywozu otrzymany od właściwych dla podmiotu odbierającego władz państwa członkowskiego. Dodatkowo w tym artykule reguluje się zasady sporządzania raportu odbioru przez właściwego naczelnika urzędu celnego na podstawie dokumentu zastępującego raport odbioru oraz świadectwa zwolnienia w przypadku odbioru wyrobów przez podmioty, o których mowa w art. 31 ust. 1. W związku z zakończeniem przemieszczania konieczne było też unormowanie sytuacji dotyczącej zwolnienia zabezpieczenia. Zabezpieczenie będzie zwalniane (automatycznie lub ręcznie przez właściwego naczelnika urzędu celnego w zależności od tego, czy odbiór wyrobów został potwierdzony w całości lub części) w momencie zarejestrowania przez System raportu odbioru albo raportu wywozu w przypadku przemieszczeń krajowych albo otrzymania raportu odbioru z innego państwa członkowskiego.

Art. 41f (implementacja) – normuje sytuację dotyczącą niedostępności Systemu w momencie rozpoczęcia przemieszczenia, czyli w przypadku, w którym brak jest możliwości przesłania do Systemu wiadomości z winy tego Systemu. Podkreślenia wymaga fakt, że za niedostępność Systemu nie jest uznawana sytuacja, w której z winy podmiotu nie można przesłać danych do Systemu (np. na skutek braku dostępu do internetu). Precyzuje się, że System jest niedostępny, jeżeli podmiot poinformuje dyrektora Izby Celnej w Łodzi o niemożności przesyłania do Systemu dokumentów, a dyrektor potwierdzi niedostępność Systemu. Awarie systemów współpracujących powodują, że System jest uznawany za niedostępny. Zmiana ma na celu uproszczenie procedury informowania o niedostępności Systemu i ewentualnego uruchomienia procedury awaryjnej. Izba Celna w Łodzi jako pełniąca funkcję centrum informatycznego, gdzie zlokalizowany jest system, jest właściwym organem, który powinien być informowany o niedostępności Systemu. Celem właściwego dokumentowania przemieszczenia w procedurze awaryjnej podmiot zobowiązany jest do przechowywania kopii dokumentu zastępującego e-AD wraz z odpowiadającym mu numerem referencyjnym, nadanym w momencie przesłania do Systemu projektu e-AD. W artykule tym uregulowano sposób postępowania podmiotów, w przypadku gdy System stanie się niedostępny oraz gdy System zostanie przywrócony, a także zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia szczegółowych zasad postępowania podmiotu wysyłającego i podmiotu odbierającego w przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 5 tego artykułu.

Art. 41 g (implementacja) – normuje sytuację niedostępności Systemu w momencie zakończenia przemieszczenia wyrobów akcyzowych. System uniemożliwia przesłanie raportu odbioru w sytuacji, w której po przywróconej dostępności Systemu, wysyłający nie przesłał do Systemu projektu e-AD. Zatem w przypadku niemożności przesłania do Systemu raportu odbioru podmiot odbierający zobowiązany jest przedstawić właściwemu dla niego naczelnikowi urzędu celnego dokument w formie papierowej zastępujący raport odbioru, potwierdzający, że przemieszczenie zostało zakończone. Dokument ten jest następnie przesyłany przez naczelnika właściwego dla podmiotu odbierającego do naczelnika właściwego dla podmiotu wysyłającego, a w przypadku nabycia wewnątrzspółnotowego do organów podatkowych właściwych dla podmiotu wysyłającego w państwie członkowskim wysyłki. Naczelnik urzędu celnego właściwy dla podmiotu wysyłającego przesyła otrzymany dokument zastępujący raport odbioru do podmiotu wysyłającego. Także w przypadku procedury eksportowej, jeżeli nie będzie możliwości stworzenia raportu wywozu na skutek

niedostępności Systemu lub w związku z nieprzedstawieniem przez podmiot wysyłający projektu e-AD – naczelnik urzędu celnego właściwy ze względu na miejsce wywozu powinien przesłać naczelnikowi urzędu celnego właściwemu dla podmiotu wysyłającego (na terytorium kraju), albo organom podatkowym właściwym dla podmiotu wysyłającego w innym państwie członkowskim, dokument w formie papierowej zastępujący raport wywozu, potwierdzający wywóz wyrobów poza terytorium Unii. Również niezwłocznie po przywróceniu dostępności Systemu lub dopełnieniu procedur związanych z przesłaniem projektu e-AD do Systemu przez podmiot wysyłający, System tworzy raport wywozu wyrobów, na podstawie danych otrzymanych z eksportowej aplikacji celnej i przesyła go do podmiotu wysyłającego.

Art. 41h (implementacja) – nakłada na właściwego naczelnika urzędu celnego obowiązek zapewnienia aktualnej informacji o stanie przemieszczenia wyrobów akcyzowych, jeśli System nie dokona takiej aktualizacji w sposób automatyczny. Ponadto podmioty oraz właściwi naczelnicy urzędu celnego zaangażowani w przemieszczenie wyrobów akcyzowych zobowiązani będą do dostarczania wszelkich dodatkowych informacji, jeżeli takie posiadają, dotyczących przemieszczenia, w szczególności w przypadku wystąpienia nieprawidłowości w tym przemieszczeniu. Szczegółowe zasady przekazywania ww. informacji zostaną określone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w rozporządzeniu.

Art. 42 ust. 1 pkt 1 – zmiana jest konsekwencją dodania przepisu art. 42 ust. 1a i wprowadzenia regulacji, zgodnie z którą w przypadku powrotnego wprowadzenia do składu podatkowego wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, niedostarczonych ze składu podatkowego do podmiotu pośredniczącego albo ze składu podatkowego do podmiotu zużywającego, uznaje się, że nie nastąpiło zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy w stosunku do tych wyrobów.

Art. 42 ust. 1 pkt 3 i 4 (implementacja) – zmiana treści przepisów w stosunku do ich dotychczasowego brzmienia wynika z wprowadzenia Systemu i polega na dostosowaniu zasad w zakresie dokumentowania zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy do wymogów Systemu. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem, zakończenie procedury następowało w przypadku nieotrzymania przez podmiot prowadzący skład podatkowy administracyjnego dokumentu towarzyszącego w terminie 2 miesięcy (przy przemieszczaniu wyrobów akcyzowych na terytorium kraju) lub 4 miesięcy (przy przemieszczaniu wewnątrzspółnotowym) od dnia wysyłki wyrobów ze składu podatkowego. W związku z wprowadzeniem Systemu, zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy będzie miało

miejsce w przypadku nieotrzymania przez podmiot wysyłający raportu odbioru lub – gdy System będzie niedostępny – dokumentu zastępującego raport odbioru. Nowe brzmienie przepisu uwzględnia ponadto przypadki wysyłania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy również z miejsca importu. W związku z wprowadzeniem instytucji zarejestrowanego wysyłającego (w ramach której będą funkcjonowały podmioty uprawnione do stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy), niezbędne stało się określenie przypadków, w których będzie następowało zakończenie procedury zawieszenia poboru akcyzy, gdy procedura ta stosowana będzie przez zarejestrowanego wysyłającego.

Art. 42 ust. 1 pkt 6 (implementacja) – przedmiotowa zmiana wynika z wprowadzenia do ustawy regulacji dotyczących całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych (art. 8 ust. 3 i art. 30 ust. 3). W związku z przyjęciem, iż w przypadku całkowitego zniszczenia wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20, powstaje obowiązek podatkowy, ale stosuje się zwolnienie od akcyzy – w art. 42 ust. 1 pkt 6 przewidziano przypadek zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w takiej sytuacji.

Art. 42 ust. 1a – wprowadzenie przedmiotowej regulacji umożliwi powrotne wprowadzenie do składu podatkowego wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, które nie zostały skutecznie dostarczone bezpośrednio ze składu podatkowego do podmiotu pośredniczącego albo do podmiotu zużywającego, wskazanego w dokumencie dostawy. Przepis nie obejmuje natomiast sytuacji, gdy wyroby zwolnione nie zostały skutecznie dostarczone do podmiotu zużywającego przez podmiot pośredniczący. W przypadkach, o których mowa w przedmiotowym przepisie, przyjmuje się fikcję, iż wyroby nie opuściły składu podatkowego, a związku z tym nie nastąpiło naruszenie warunków zwolnienia i procedura zawieszenia poboru akcyzy w stosunku do tych wyrobów nie uległa zakończeniu.

Przemieszczanie zwolnionych wyrobów akcyzowych do składu podatkowego, z którego wyroby te zostały uprzednio wyprowadzone, będzie się odbywało na podstawie dokumentu dostawy, na podstawie którego wyroby zostały wysłane ze składu podatkowego. Szczegółowy sposób stosowania dokumentu dostawy w takim przypadku zostanie określony w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy, wydanym na podstawie art. 38 ust. 1.

Art. 42 ust. 3 (implementacja) – w związku z wprowadzeniem Systemu w przedmiotowym przepisie uregulowano sytuacje, w których właściwy naczelnik urzędu celnego informuje, za pomocą Systemu, właściwe władze podatkowe państwa członkowskiego, z terytorium

którego dokonano wysyłki wyrobów akcyzowych, o okolicznościach naruszających procedurę zawieszenia poboru akcyzy, co skutkuje powstaniem zobowiązania podatkowego na terytorium kraju. Dodatkowo określenie „Wspólnota Europejska” zastąpiono określeniem „Unia Europejska” – patrz uzasadnienie do art. 2 ust. 1 pkt 4.

Art. 42 ust. 4 pkt 1 (implementacja) – zmiana treści przepisu wynika z wprowadzenia Systemu i polega na dostosowaniu do wymogów Systemu zasad w zakresie dokumentowania zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w przypadku ubiegania się przez podmiot wysyłający o zwrot akcyzy w związku z otrzymaniem potwierdzenia odbioru wyrobów akcyzowych po upływie terminów, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 3 i 4. W miejsce administracyjnego dokumentu towarzyszącego lub jego duplikatu z potwierdzeniem odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę, podstawą do zwrotu akcyzy będzie otrzymany (po upływie ww. terminów) raport odbioru lub dokument zastępujący raport odbioru.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż dotychczas zwrot akcyzy przysługiwał wyłącznie podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy, który był jedynym podmiotem uprawnionym do wysyłania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. W związku z rozszerzeniem kręgu podmiotów uprawnionych do wysyłania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem tej procedury o zarejestrowanych wysyłających, uprawnienie do zwrotu zapłaconej akcyzy w przypadkach określonych w niniejszym przepisie rozszerzono również na te podmioty.

Art. 42 ust. 6 – 9 (implementacja) – niniejsze przepisy stanowią implementację postanowień art. 10 ust. 5 dyrektywy 2008/118/WE, które określają zasady poboru akcyzy w przypadku wystąpienia nieprawidłowości prowadzących do zakończenia procedury zawieszenia poboru akcyzy i dopuszczenia wyrobów akcyzowych do konsumpcji. Zgodnie z tymi przepisami, jeżeli w związku z niemożnością ustalenia miejsca wystąpienia nieprawidłowości, akcyza zostanie pobrana w państwie członkowskim, w którym stwierdzono wystąpienie nieprawidłowości, a w terminie 3 lat od daty rozpoczęcia przemieszczania zostanie ustalone, że faktycznie nieprawidłowość powstała na terytorium innego państwa członkowskiego – uznaje się, że dopuszczenie do konsumpcji miało miejsce w tym państwie członkowskim, w którym wystąpiła nieprawidłowość. W takim przypadku właściwe organy państwa członkowskiego, w którym faktycznie wystąpiła nieprawidłowość, informują właściwe organy państwa członkowskiego, w którym akcyza została nałożona, a te dokonują zwrotu akcyzy.

Art. 43 ust. 1 pkt 1 – 3 i 5 (implementacja) – zmiany w przedmiotowych przepisach polegają na rezygnacji z upoważnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia wzoru formularza administracyjnego dokumentu towarzyszącego, warunków, na jakich dokument handlowy może zastąpić administracyjny dokument towarzyszący, szczegółowego sposobu stosowania i dokumentowania procedury zawieszenia poboru akcyzy oraz sposobu postępowania w przypadku nieotrzymania administracyjnego dokumentu towarzyszącego. Zmiany te wynikają z wprowadzenia Systemu do obsługi przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy.

Art. 43 ust. 1 pkt 7 (implementacja) – zmiana polega na rezygnacji z upoważnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia przypadków i warunków, na jakich pobór akcyzy od wyrobów akcyzowych może być zawieszony, jeżeli wyroby te otrzymały inne przeznaczenie celne na podstawie przepisów prawa celnego. Zmiana ta wynika z braku potrzeby wydawania aktu wykonawczego w tym przedmiocie, z uwagi na inne niż dotychczasowe rozumienie pojęcia importu wyrobów akcyzowych.

Art. 43 ust. 3 (implementacja) – zapisy niniejszej regulacji stanowią delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania aktu wykonawczego, który określi dane, jakie umieszcza się obligatoryjnie w e-AD lub dokumencie zastępującym e-AD. Powyższe dane zostały wskazane w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 684/2009 z dnia 24 lipca 2009r. w sprawie wykonania dyrektywy Rady 2008/118/WE w odniesieniu do skomputeryzowanych procedur przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy jako fakultatywne, chyba że państwa członkowskie uznają je za obligatoryjne.

Art. 44 ust. 1 (implementacja) – zmiany w pkt 1 – 5 mają charakter doprecyzowujący i związane są z wprowadzeniem do ustawy instytucji zarejestrowanego wysyłającego. Zmianie nie uległa dotychczasowa treść punktu 6, ponieważ nie wprowadzono regulacji umożliwiającej zwolnienie zarejestrowanego wysyłającego z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego (patrz uzasadnienie do art. 64 ust. 1a).

Nie przewidziano również odpowiedniego stosowania w przypadku zarejestrowanego wysyłającego regulacji zawartych w art. 44 ust. 2 i 3 ustawy, dotyczących sporządzania z natury wyrobów akcyzowych. Wynika to z faktu, iż zgodnie z art. 62 ustawy zarejestrowany wysyłający nie jest uprawniony do magazynowania importowanych wyrobów akcyzowych

obejmowanych procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Przemieszczanie ww. wyrobów przez zarejestrowanego wysyłającego rozpoczyna się z chwilą dopuszczenia ich do obrotu na terytorium kraju (art. 41a ust. 1 pkt 2).

Art. 46 (implementacja) – zmiana przepisu polega na rezygnacji z wprowadzenia systemu teleinformatycznego Bachus. Wprowadzenie przepisów w tym zakresie nie jest konieczne ze względu na brak skutków negatywnych (przemieszczenie wyrobów akcyzowych odbywa się równoległe z zastosowaniem dokumentu papierowego). W nowym brzmieniu wprowadza się obowiązek obsługi przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przy wykorzystaniu Systemu EMCS i reguluje się zasady działania tego Systemu. W niniejszym artykule przewidziano delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia określającego m. in. sposób podpisywania dokumentów przesyłanych do Systemu, strukturę lokalnego numeru referencyjnego oraz warunki i sposób, w jaki podmioty mogą dostarczać dane właściwemu naczelnikowi urzędu celnego. W ust. 4 wprowadzono zapis o sprawdzaniu komunikatów przesyłanych przez podmioty do Systemu pod kątem kompletności i poprawności danych w nim zawartych, w szczególności w zakresie zgodności z danymi z ewidencji, o której mowa w art. 18 ust. 3.

Dane, które będą wprowadzane do Systemu, będą sprawdzane pod kątem logiki i zasadności ich wprowadzenia, a zatem będzie to weryfikacja o charakterze technicznym. Nie będzie możliwości sprawdzenia danych pod kątem ich zgodności ze stanem faktycznym. Ust. 7 daje możliwość zwrócenia się przez podmiot dokonujący przemieszczeń do właściwego naczelnika urzędu celnego z wnioskiem o usunięcie nieprawidłowości w Systemie, w przypadku gdy System nie będzie działał zgodnie z przepisami, akceptując dane lub dokonując czynności niezgodnie z przewidzianymi w tych przepisach procedurami. Również organ podatkowy będzie mógł z urzędu podjąć kroki w celu usunięcia ww. niezgodności. Odmowa organu uwzględnienia wniosku będzie następowała w drodze decyzji.

Art. 47 ust. 1 pkt 1 – zmiana polega na wyłączeniu spod obowiązku produkcji w składzie podatkowym również produkcji wyrobów akcyzowych (określonych w załączniku nr 2 do ustawy oraz wyrobów akcyzowych innych niż określone w załączniku nr 2 do ustawy, objętych stawką akcyzy inną niż stawka zerowa) z wykorzystaniem wyłącznie wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie, pod warunkiem że wyprodukowany wyrób jest również wyrobem akcyzowym zwolnionym od akcyzy ze względu na przeznaczenie. Zmiana uwzględnia postulaty podmiotów dokonujących blendowania

(mieszania) zwolnionych od akcyzy ze względu na przeznaczenie paliw żeglugowych w trakcie doprowadzania ich z bunkierki do zbiornika jednostki pływającej.

Art. 47 ust. 4 pkt 2 (implementacja) – zmiana wynika z wprowadzenia Systemu do obsługi przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy i polega na uzupełnieniu regulacji o wskazanie, iż przeładunek wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy może odbywać się wyłącznie w składzie podatkowym, z wyłączeniem sytuacji, w których dochodzi do zmiany środka transportu, a przeładowane wyroby akcyzowe w całości są przemieszczane do jednego miejsca odbioru wskazanego w e-AD (a nie jak dotychczas w papierowym administracyjnym dokumencie towarzyszącym).

Art. 49 ust. 11 – zmiana jest konsekwencją podziału art. 2 na ustępy i polega na zmianie odwołania (było „art. 2 pkt 1”, jest „art. 2 ust. 1 pkt 1”).

Art. 51 ust. 1 (implementacja) – zmiana wynika z wprowadzenia Systemu do obsługi przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy i polega na uzupełnieniu regulacji o wskazanie, iż podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany umieszczać numer akcyzowy składu podatkowego, z którego są wyprowadzane wyroby akcyzowe, w e-AD albo w dokumencie zastępującym e-AD.

Art. 53 ust. 1 – 4b i 8 (implementacja) – uchylenie przepisów stanowi konsekwencję wprowadzenia do ustawy regulacji dotyczących Systemu, z jednoczesnym określeniem zasad jego stosowania (dodane art. 41a – 41h).

Art. 54 ust. 1 – przepis wprowadza dodatkowy warunek uzyskania zezwolenia wyprowadzenia (określony w art. 48 ust. 1 pkt 5), jakim jest złożenie zabezpieczenia akcyzowego. Warunek ten został wprowadzony w celu zagwarantowania zapłaty podatku akcyzowego przez podmiot posiadający zezwolenie wyprowadzenia.

Art. 54 ust. 3 – stanowi konsekwencję zmiany art. 54 ust. 1.

Art. 54 ust. 9 – zmiana jest konsekwencją podziału art. 2 na ustępy i polega na zmianie odwołania (było „art. 2 pkt 1”, jest „art. 2 ust. 1 pkt 1”).

Art. 54 ust. 10 pkt 1 – w związku z wprowadzeniem w art. 63 ust. 1 pkt 4 obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez podmiot posiadający zezwolenie wyprowadzenia, rozszerzono w przedmiotowym przepisie przypadki, w których właściwy naczelnik urzędu

celnego odmawia wydania zezwolenia wyprowadzenia o przypadek, w którym podmiot ubiegający się o to zezwolenie nie złożył zabezpieczenia akcyzowego.

Art. 54 ust. 11 pkt 3 – w związku z wprowadzeniem w art. 63 ust. 1 pkt 4 obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez podmiot posiadający zezwolenie wyprowadzenia, rozszerzono w przedmiotowym przepisie przypadki, w których właściwy naczelnik urzędu celnego cofa zezwolenie wyprowadzenia o przypadek naruszenia obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez podmiot posiadający zezwolenie wyprowadzenia.

Art. 54 ust. 16 – zgodnie z art. 54 ust. 14 podmiot działający w ramach zezwolenia wyprowadzenia ma obowiązek przekazać kopię tego zezwolenia podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy, z którego wyprowadza wyroby akcyzowe poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. W celu uniknięcia sytuacji, w której wyroby akcyzowe byłyby wyprowadzane ze składu podatkowego przez ich właściciela pomimo utraty ważności zezwolenia wyprowadzenia, zobowiązano właściwego naczelnika urzędu celnego do doręczenia podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy, który jest wskazany w zezwoleniu, wyprowadzenia kopii decyzji o zmianie lub cofnięciu zezwolenia wyprowadzenia.

Art. 56 ust. 10 – zmiana jest konsekwencją podziału art. 2 na ustępy i polega na zmianie odwołania (było „art. 2 pkt 1”, jest „art. 2 ust. 1 pkt 1”).

Tytuł rozdziału 4 w dziale III (implementacja) – zmiana tytułu rozdziału wynika z zastąpienia dotychczasowych instytucji zarejestrowanego i niezarejestrowanego handlowca instytucją zarejestrowanego odbiorcy.

Art. 57 – 59 (implementacja) – w celu dostosowania krajowych regulacji z zakresu podatku akcyzowego do przepisów dyrektywy 2008/118/WE, które nie rozróżniają pojęć zarejestrowanego handlowca i niezarejestrowanego handlowca, zastąpiono te instytucje jedną instytucją zarejestrowanego odbiorcy. Wprowadzone zmiany polegają na zastosowaniu innej terminologii niż dotychczasowa oraz połączeniu w jednym rozdziale dotyczącym zarejestrowanych odbiorców regulacji dotyczących przypadków, w których wydawane jest zezwolenie na wielokrotne nabywanie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy (na czas oznaczony lub nieoznaczony) z przypadkami, gdy wydawane jest zezwolenie na jednorazowe nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych z zastosowaniem tej procedury. Regulacje zawarte w art. 57 ust. 2, 3 i 5 stanowią implementację postanowień art. 19 ust. 3 dyrektywy 2008/118/WE, zgodnie z którym w przypadku zarejestrowanego odbiorcy otrzymującego

wyroby akcyzowe sporadycznie uprawnienie, o którym mowa w art. 4 pkt 9 tej dyrektywy (tj. uprawnienie do odbioru wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z innego państwa członkowskiego), ogranicza się do określonej ilości wyrobów akcyzowych, jednego wysyłającego i określonego czasu. W myśl postanowień art. 57 ust. 3 wniosek o wydanie zezwolenia na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca powinien zawierać m. in. dane na temat: rodzaju i ilości wyrobów akcyzowych, które zostaną nabyte wewnątrzspółnotowo, oraz podmiotu, od którego wyroby te zostaną nabyte. Zgodnie z art. 57 ust. 5 (zd. drugie) zezwolenie na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca powinno zostać wykorzystane jednorazowo w terminie 3 miesięcy od daty jego wydania. Wprowadzenie przedmiotowego terminu wynika z potrzeby kontroli obrotu wyrobami akcyzowymi i jednocześnie daje pewność, że zezwolenie zostanie wykorzystane we wskazanym terminie. W obecnych warunkach gospodarczych termin trzymiesięczny powinien być wystarczającym terminem do wykorzystania przedmiotowego zezwolenia.

Jednocześnie w stosunku do zarejestrowanego odbiorcy uprawnionego do jednorazowego nabycia wewnątrzspółnotowego wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy wyłączono stosowanie regulacji odnoszących się do przypadków, w których działalność nie ma jedynie jednorazowego charakteru, ale jest wykonywana w sposób powtarzalny. Regulacje te dotyczą: obowiązku posiadania tytułu prawnego do miejsca odbioru wyrobów akcyzowych i planu tego miejsca oraz warunków, jakie to miejsce powinno spełniać, zasad dotyczących powiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zmianach danych zawartych we wniosku o wydanie zezwolenia oraz wydanym zezwoleniu, prowadzenia ewidencji nabywanych wewnątrzspółnotowo wyrobów akcyzowych oraz możliwości nabywania wyrobów akcyzowych na rzecz innych podmiotów.

Tytuł rozdziału 5 w dziale III (implementacja) – zmiana tytułu rozdziału wynika z rezygnacji z dotychczasowej instytucji niezarejestrowanego handlowca i wprowadzenia nowej instytucji zarejestrowanego wysyłającego.

Art. 60 – 62 (implementacja) – przepisy zawierają regulacje dotyczące podmiotów posiadających status zarejestrowanych wysyłających. Przedmiotowe regulacje są konsekwencją wprowadzenia do krajowych przepisów instytucji zarejestrowanego wysyłającego, w ślad za postanowieniami dyrektywy 2008/118/WE – patrz uzasadnienie do art. 2 ust. 1 pkt 14. W art. 60 określone zostały zasady i warunki wydawania zezwolenia na wysyłanie importowanych wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy,

w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zwanego „zezwoleniem na wysyłanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany wysyłający”. W dotychczasowych przepisach jedynym podmiotem uprawnionym do wysyłania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy był podmiot prowadzący skład podatkowy. Z uwagi na fakt, iż zarejestrowany wysyłający, podobnie jak w dotychczasowych przepisach podmiot prowadzący skład podatkowy, uprawniony będzie do wysyłania importowanych wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy – zasady i warunki wydawania zezwolenia na wysyłanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany wysyłający zostały określone podobnie jak w przypadku zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. W przypadku zezwolenia na wysyłanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany wysyłający zrezygnowano jednak z określania we wniosku o wydanie przedmiotowego zezwolenia, jak również w treści samego zezwoleniu, miejsca (miejsc) importu. Wynika to z przyjęcia na gruncie art. 2 ust. 1 pkt 25 projektu, iż miejscem importu jest miejsce, w którym znajdują się importowane wyroby akcyzowe w momencie dopuszczenia do obrotu, w rozumieniu przepisów prawa celnego. Miejscem importu może być więc każdy urząd celny, w którym importowane wyroby akcyzowe zostały dopuszczone do obrotu. Podkreślić przy tym należy, że w ramach jednego zezwolenia zarejestrowany wysyłający będzie uprawniony do dokonywania przemieszczeń importowanych wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy z każdego miejsca importu znajdującego się na terytorium kraju.

W celu umożliwienia identyfikacji podmiotu w bazie SEED, wydając przedmiotowe zezwolenie, właściwy naczelnik urzędu celnego nada zarejestrowanemu wysyłającemu numer akcyzowy zarejestrowanego wysyłającego (art. 61 ust. 1). Wydanie podmiotowi nowego zezwolenia na wysyłanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany wysyłający (np. w sytuacji, gdy podmiot będzie zamierzał wysłać wyroby należące do innej niż będąca przedmiotem dotychczasowej działalności grupy wyrobów akcyzowych wymienionej w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy), będzie skutkowało koniecznością nadania temu podmiotowi nowego numeru akcyzowego. Z uwagi na fakt, iż zarejestrowany wysyłający jest podmiotem uprawnionym jedynie do wysyłania importowanych wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, w art. 62 zastrzeżono, iż nie może on magazynować tych wyrobów akcyzowych z zastosowaniem przedmiotowej procedury. W konsekwencji zarejestrowany wysyłający powinien wysłać importowane wyroby akcyzowe z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy od razu po dopuszczeniu ich do obrotu.

Dodatkowo w celu zapewnienia właściwej kontroli oraz prawidłowego dokumentowania ilości wyrobów akcyzowych i określania kwot akcyzy, w art. 62 zobowiązano zarejestrowanego wysyłającego do prowadzenia ewidencji wyrobów akcyzowych wysyłanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy. Ewidencja ta, podobnie jak pozostałe ewidencje wyrobów akcyzowych prowadzone przez podmioty prowadzące działalność w zakresie wyrobów akcyzowych, może być prowadzona w formie papierowej lub elektronicznej oraz powinna być przechowywana do celów kontroli przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona. Szczegółowy zakres danych, które powinny znajdować się w ewidencji wyrobów akcyzowych prowadzonej przez zarejestrowanego wysyłającego oraz sposób jej prowadzenia zostanie określony w rozporządzeniu wykonawczym.

Art. 63 ust. 1 (implementacja) – do katalogu podmiotów obowiązanych do złożenia zabezpieczenia akcyzowego dodano „zarejestrowanego wysyłającego” (w związku z wprowadzeniem do ustawy podmiotu o takim statusie, zgodnie z dyrektywą 2008/118/WE) oraz podatnika posiadającego zezwolenie wyprowadzenia, o którym mowa w art. 13 ust. 3 (w związku z wprowadzeniem warunku złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez podmiot ubiegający się o takie zezwolenie). Zgodnie z art. 54 ust. 1 i art. 60 ust. 1 warunkiem uzyskania zezwolenia wyprowadzenia oraz zezwolenia na wysyłanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany wysyłający będzie złożenie zabezpieczenia akcyzowego. Jednocześnie w katalogu podmiotów obowiązanych do złożenia zabezpieczenia akcyzowego, w miejsce zarejestrowanego i niezarejestrowanego handlowca, wskazano zarejestrowanego odbiorcę.

Art. 63 ust. 2 – doprecyzowano, że zabezpieczenie akcyzowe może zostać złożone dla zagwarantowania pokrycia jednego zobowiązania podatkowego (np. zabezpieczenie składane przez zarejestrowanego odbiorcę, któremu wydano zezwolenie na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, podmiot, o którym mowa w art. 78 ust. 1, lub przedstawiciela podatkowego) lub wielu zobowiązań podatkowych (jako zabezpieczenie generalne lub ryczałtowe) składane np. przez podmiot prowadzący skład podatkowy, zarejestrowanego odbiorcę, któremu wydano zezwolenie na nabywanie wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, zarejestrowanego wysyłającego, podatnika, o którym mowa w art. 13 ust. 3, lub podmiot pośredniczący.

Art. 63 ust. 3 – dotychczasowe niezdefiniowane określenie „osoba trzecia” (która może złożyć zabezpieczenie akcyzowe zamiast podmiotu do tego zobowiązanego) zastąpiono precyzyjnym katalogiem podmiotów uprawnionych do złożenia zabezpieczenia akcyzowego zamiast podmiotu do tego zobowiązanego. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż podmioty te są bezpośrednio związane z obrotem wyrobami akcyzowymi (właściciel wyrobów akcyzowych, odbiorca wyrobów akcyzowych, a także, w określonych przypadkach – przewoźnik lub spedytor). Możliwość taką przewiduje art. 18 dyrektywy 2008/118/WE nakładający obowiązek złożenia zabezpieczenia na podmiot prowadzący skład podatkowy i zarejestrowanego wysyłającego (ust. 1 tego artykułu) i jednocześnie przewidujący możliwość złożenia zabezpieczenia „zastępczego” przez określone podmioty (ust. 2 tego artykułu). W pozostałych przypadkach ww. dyrektywa nie wprowadza podobnych ograniczeń, wymagając jedynie zagwarantowania płatności podatku na warunkach określonych przez dane państwo członkowskie. W związku z powyższym w przypadkach innych niż określone w art. 18 ust. 1 i 2 ww. dyrektywy każde państwo członkowskie może uregulować własne zasady składania i stosowania zabezpieczeń akcyzowych. Podobne regulacje istniały w okresie obowiązywania dyrektywy 92/12/EWG. W oparciu o te regulacje objęto obowiązkiem złożenia zabezpieczenia akcyzowego w kraju od 1 maja 2004 roku również inne podmioty niż podmioty zobligowane do tego przez przepisy unijne. Przyjęto wówczas w przepisach krajowych w przypadkach, w których było to możliwe, jednakowe zasady składania i stosowania zabezpieczeń akcyzowych dla wszystkich podmiotów. Zasadę jednakowych regulacji w zakresie zabezpieczeń akcyzowych dla wszystkich podmiotów, w przypadkach w których jest to możliwe, utrzymano w niniejszej ustawie. Na tej zasadzie regulacjami określonymi w art. 63 ust. 3 objęto wszystkie podmioty obowiązane do złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Objęcie zamkniętym katalogiem „osób trzecich” uprawnionych do złożenia zabezpieczenia „zastępczego” wszystkich podmiotów obowiązanych do złożenia zabezpieczenia akcyzowego wpłynie pozytywnie na postrzeganie kwestii równości wobec prawa przez wszystkie podmioty uczestniczące w obrocie wyrobami akcyzowymi obowiązane do złożenia zabezpieczenia akcyzowego.

Jednocześnie umożliwiono złożenie przez wymienione w przepisie osoby trzecie „zastępczo” tylko części zabezpieczenia akcyzowego, łącznie z podmiotem obowiązany do jego złożenia, który składa pozostałą część zabezpieczenia.

Art. 63 ust. 4 (implementacja) – przepis został zmieniony pod względem redakcyjnym z wykorzystaniem nowych pojęć wprowadzonych do przepisów akcyzowych, takich jak „podmiot wysyłający” i „podmiot odbierający”.

Art. 63 ust. 5 – zmiany w treści art. 63 ust. 5, który określa odpowiedzialność „osób trzecich” składających zabezpieczenie akcyzowe, zamiast osoby do tego obowiązanej, są konsekwencją zmian dokonanych w ust. 3–4 tego artykułu i precyzują zakres majątkowej odpowiedzialności poszczególnych podmiotów składających „zastępczo” zabezpieczenie akcyzowe lub „udostępniających” do wykorzystania swoje zabezpieczenie akcyzowe.

Art. 64 ust. 1 pkt 4 – wprowadzono możliwość uzyskania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez podmiot prowadzący skład podatkowy, który nie posiada zaległości z tytułu cła i podatków stanowiących dochód budżetu państwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, również w sytuacji gdy podmiot ten uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie lub rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu.

Art. 64 ust. 1a – regulacja umożliwia podatnikowi, o którym mowa w art. 13 ust. 3, tzn. podmiotowi posiadającemu zezwolenie wyrowadzenia, uzyskanie zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, jeżeli podatnik ten spełnia warunki, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 oraz 3–5. W związku z wprowadzeniem w art. 54 ust. 1 warunku złożenia zabezpieczenia akcyzowego przez podmiot ubiegający się o wydanie zezwolenia wyrowadzenia w celu zagwarantowania pokrycia zobowiązań podatkowych tego podmiotu (podobnie jak to ma miejsce w przypadku podmiotu prowadzącego skład podatkowy) wprowadzono możliwość uzyskania zwolnienia z tego obowiązku na zasadach podobnych do zasad uzyskania zwolnienia przez podmiot prowadzący skład podatkowy. Tym samym przepis zrównuje w powyższym zakresie warunki finansowe prowadzenia działalności przez powyższe podmioty. Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż nie wprowadzono regulacji umożliwiającej zwolnienie zarejestrowanego wysyłającego z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Powyższe wynika z faktu, iż podmiot ten składa zabezpieczenie akcyzowe tylko i wyłącznie w związku z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, a zgodnie z art. 64 ust. 6 zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego nie stosuje się w przypadku przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy (zarówno na terytorium kraju, jak i na terytorium Unii).

Art. 64 ust. 3 – 5, 9 i 10 – zmiany przedmiotowych przepisów są konsekwencją wprowadzenia zmian dokonanych w ust. 1 i 1a tego artykułu i mają na celu objęcie zwolnieniem z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego podatnika, o którym mowa w art. 13 ust. 3 (na podobnych zasadach, jak w przypadku podmiotu prowadzącego skład podatkowy).

Art. 65 ust. 1, 1a i 1b (implementacja) – w związku ze zmianami terminologiczno-podmiotowymi dokonany w ustawie (zastąpienie „zarejestrowanego handlowca” i „niezarejestrowanego handlowca” terminem „zarejestrowany odbiorca”, wprowadzenie „zarejestrowanego wysyłającego”), nałożeniem na podmiot posiadający zezwolenie wyrowadzenia obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego oraz określeniem (w miejsce „osób trzecich”) katalogu podmiotów mogących złożyć zabezpieczenie akcyzowe zamiast podmiotu do tego obowiązowanego, zaistniała konieczność zmiany treści przepisów określających zasady składania zabezpieczenia akcyzowego w formie zabezpieczenia generalnego, które ma na celu zagwarantowanie pokrycia wielu kolejnych zobowiązań podatkowych. Zabezpieczenie generalne już w momencie jego złożenia powinno gwarantować pokrycie wszystkich mogących powstać zobowiązań podatkowych. Zabezpieczenie akcyzowe jest składane przez podmioty wymienione w art. 65 ust. 1 jako warunek uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie wyrobów akcyzowych. Działalność ta jest rozciągnięta w czasie i polega na wykonywaniu powtarzających się czynności, które powodują lub mogą powodować powstanie zobowiązań podatkowych. W związku z powyższym podmioty te składają obligatoryjnie zabezpieczenie generalne dla zagwarantowania zapłaty wszystkich (powtarzających się) zobowiązań podatkowych, każdego z nich z osobna. W ust. 1 określającym przypadki, w których składa się zabezpieczenie generalne, do katalogu podmiotów składających obligatoryjnie to zabezpieczenie (jako warunek uzyskania właściwego zezwolenia na prowadzenie określonej działalności gospodarczej w zakresie wyrobów akcyzowych, dla pokrycia wielu związanych z tym zobowiązań podatkowych) dodano „zarejestrowanego wysyłającego” i „podatnika, o którym mowa w art. 13 ust. 3”, zmieniając ponadto jego redakcję. Jednocześnie dotychczasową treść pkt 4, określającego podmioty mogące składać zabezpieczenie generalne dobrowolnie (kiedy uznają, że jest to dla nich korzystne), zamieszczono odpowiednio zredagowaną w ust. 1a, uzupełniając przy tym katalog tych podmiotów o przewoźnika i spedytora, którzy składają zabezpieczenie dla zagwarantowania pokrycia zobowiązań podatkowych mogących powstać w stosunku do przemieszczanych przez nich wyrobów akcyzowych, w przypadku gdy zajmują się usługowo transportem na rzecz wielu podmiotów.

Art. 65 ust. 2 – dodano odwołanie do nowego ust. 3a tego artykułu, patrz uzasadnienie do art. 65 ust. 3a.

Art. 65 ust. 3 – w przedmiotowym przepisie, określającym sposób ustalania wysokości zabezpieczenia generalnego składanego przez podmiot pośredniczący, doprecyzowano, iż kwota zabezpieczenia powinna obejmować również kwotę zobowiązań podatkowych mogących powstać w przypadku użycia wyrobów akcyzowych niezgodnie z przeznaczeniem uprawniającym do zwolnienia od akcyzy. Uzupełnienie przepisu ma na celu usunięcie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych, co do zakresu i warunków składania zabezpieczenia generalnego przez podmiot pośredniczący.

Art. 65 ust. 3a – w przepisie tym określono sposób ustalania wysokości zabezpieczenia generalnego składanego na zasadzie dobrowolności przez podmioty określone w ust. 1a tego artykułu, przyjmując za podstawę kwotę oszacowaną i wskazaną przez te podmioty. Zasadę taką przyjęto z uwagi na dobrowolność stosowania zabezpieczenia generalnego przez ww. podmioty oraz fakt, iż wysokość tego zabezpieczenia jest weryfikowana na bieżąco w trakcie procedury ich tzw. saldowania. Konsekwencją dodania art. 65 ust. 3a jest zmiana ust. 2 tego artykułu, polegająca na uzupełnieniu odwołania określonego w tym przepisie o ust. 3a.

Art. 65 ust. 5 – odwołania określone w tych przepisach uzupełniono o ust. 1a, co jest konsekwencją wyodrębnienia tego ustępu z dotychczasowej treści ust. 1.

Art. 65 ust. 7 i 7a – zmiana treści ust. 7 jest związana z wejściem w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323). Przepis ten w dotychczasowym brzmieniu określa obowiązek ustalenia stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego przed jego zastosowaniem do zagwarantowania zobowiązań podatkowych powstałych lub mogącego powstać w związku z wykonaniem określonej kolejnej czynności.

Zgodnie z ww. przepisem taka czynność, jak np. wyprodukowanie wyrobów akcyzowych w składzie podatkowym lub wprowadzenie wyrobów do składu podatkowego, powoduje konieczność ustalenia, czy kwota wolna zabezpieczenia generalnego, tzn. kwota nieobciążona wcześniejszymi zobowiązaniami podatkowymi, pokrywa kolejne zobowiązanie podatkowe powstałe lub mogące powstać w związku z tą czynnością.

Sytuacja dotychczasowa:

Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem przepisu, stan wykorzystania zabezpieczenia generalnego, z wyjątkiem zabezpieczenia generalnego złożonego przez podmiot pośredniczący, ustala właściwy naczelnik urzędu celnego. W przypadku składów podatkowych dokonują

tego upoważnieni przez naczelnika pracownicy „szczególnego nadzoru podatkowego”, stale obecni w składzie podatkowym, w związku z czym ustalanie stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego, a także obciążanie go kolejnymi zobowiązaniami podatkowymi, odbywa się „na miejscu”, tzn. w składzie podatkowym. Jednocześnie dotychczasowe przepisy wykonawcze określają obowiązek odnotowywania przez naczelnika obciążenia zabezpieczenia generalnego kwotą zobowiązania podatkowego.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej przewiduje zastąpienie stałego nadzoru podatkowego w większości składów podatkowych kontrolą doraźną. Powoduje to konieczność ustalania stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego w urzędzie celnym, tzn. w jego siedzibie lub innym miejscu wyznaczonym przez naczelnika tego urzędu celnego (posterunku celnym itp.), co powoduje również konieczność przedkładania przez podmiot prowadzący skład podatkowy właściwych dokumentów w tym miejscu. Sytuacja taka może w niektórych przypadkach znacznie utrudnić stosowanie zabezpieczenia generalnego, zarówno organom podatkowym, jak i podmiotom gospodarczym.

Proponowana zmiana:

Zmiana treści art. 65 ust. 7, a także związane z nimi zmiany w art. 66, zobowiązujące ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania przepisów wykonawczych, utrzymują obowiązek ustalania stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego przed jego zastosowaniem. Ustalania stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego zostało jednak określone jako czynność poprzedzająca odnotowanie jego obciążenia zobowiązaniem podatkowym. Zgodnie z nowym brzmieniem ust. 7, obciążenie złożonego zabezpieczenia generalnego powinno zostać właściwie odnotowane w każdym przypadku powstania obowiązku podatkowego, a każdy organ lub podmiot, który tego dokona, powinien uprzednio ustalić stan wykorzystania tego zabezpieczenia.

Jednocześnie w art. 66 ust. 2 pkt 5 przewidziano możliwość określenia przez ministra finansów przypadków, w których nie odnotowuje się obciążenia zabezpieczenia generalnego kwotą powstałego lub mogącego powstać zobowiązania podatkowego, np. w razie awarii Systemu.

Należy dodać, że odnotowanie obciążenia zabezpieczenia generalnego kwotą zobowiązania podatkowego może nastąpić wyłącznie w przypadku ustalenia, że kwota wolna tego zabezpieczenia pokrywa w pełni kwotę tego zobowiązania podatkowego. W przeciwnym przypadku czynność powodująca powstanie obowiązku podatkowego nie powinna być

dokonana lub powinno zostać złożone dodatkowe zabezpieczenie generalne we właściwej wysokości.

Z kolei ust. 7a określa właściwość rzeczową do odnotowywania obciążenia zabezpieczenia generalnego, a także jego zwolnienia z obciążenia. W przypadku zabezpieczenia generalnego złożonego przez podmiot pośredniczący, a także w innych przypadkach lub warunkach określonych przez ministra do spraw finansów publicznych, na podstawie art. 66 ust. 2 pkt 4, obciążenie zabezpieczenia i jego zwolnienie z obciążenia będzie odnotowywał podmiot obowiązany do złożenia zabezpieczenia. W pozostałych przypadkach obciążenie i zwolnienie zabezpieczenia generalnego będzie odnotowywał właściwy organ podatkowy. Właściwość miejscowa organów podatkowych w tym zakresie została uregulowana w art. 14 ust. 5a i 5b.

Dzięki proponowanym rozwiązaniom minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie mógł w sposób elastyczny regulować szczegółowy sposób stosowania zabezpieczeń generalnych oraz określać osoby dokonujące związanych z tym czynności, uwzględniając zarówno konieczność właściwego zabezpieczenia należności akcyzowych, jak i ułatwienia stosowania tych zabezpieczeń.

Art. 65 ust. 8 – zmiana treści tego przepisu jest konsekwencją zmian dokonanych w art. 65 ust. 1 i polega na objęciu uprawnieniem do ubiegania się o zgodę na stosowanie zabezpieczenia ryczałtowego wszystkich podmiotów, które obligatoryjnie składają zabezpieczenie generalne wymienione w ust. 1.

Art. 66 ust. 1 i 2 – zmiany zakresu upoważnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania przepisów wykonawczych zostały częściowo opisane w punkcie dotyczącym art. 65 ust. 7. Ponadto delegację zawartą w ust. 1 pkt 3 dookreślono, precyzując, że minister jest obowiązany określić m.in. szczegółowy sposób ustalania stanu wykorzystania zabezpieczenia generalnego oraz odnotowywania jego obciążenia i zwolnienia z obciążenia kwotą zobowiązania podatkowego oraz dodatkowo szczegółowy sposób stosowania zabezpieczenia generalnego i ryczałtowego przy wykorzystaniu Systemu. W ust. 1 zmieniono także redakcję przepisu poprzez podział jego treści na punkty.

Natomiast w uprawnieniu ministra do wydania przepisów wykonawczych, określonym w ust. 2, zmieniono numerację pkt 4 (obecnie pkt 5) i jego redakcję, w związku ze zmianami w art. 65 ust. 7, a także dodano uprawnienie do określenia innych niż określone w art. 65 ust. 7a przypadków lub warunków, w których obciążenie zabezpieczenia generalnego kwotą

powstałego lub mogącego powstać zobowiązania podatkowego lub zwolnienie go z tego obciążenia odnotowuje podmiot obowiązany do jego złożenia.

Art. 67 ust. 1 pkt 3 – w celu dostosowania terminologii do przepisów wspólnotowych zmieniono sposób określenia formy zabezpieczenia akcyzowego w postaci czeku potwierdzonego. Dotychczasowe potwierdzenie przez „krajowy bank wystawcy czeku” zastąpiono potwierdzeniem „przez osobę prawną mającą siedzibę na terytorium Unii Europejskiej lub terytorium państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, oddział banku zagranicznego, którzy prowadzą na terytorium kraju działalność bankową”.

Art. 67 ust. 2 (implementacja) – zmiana treści przepisu wynika z art. 18 ust. 3 dyrektywy 2008/118/WE, zgodnie z którym „gwarancja” (tzn. zabezpieczenie akcyzowe) jest ważna na terytorium całej Unii Europejskiej. W związku z tym zabezpieczenie akcyzowe powinno zawsze obowiązywać na całym terytorium Unii Europejskiej, nawet jeżeli z założenia jest składane tylko dla zabezpieczenia obrotu wewnątrz krajowego.

Art. 69 – zmiany wprowadzone w ust. 1 i 2 tego artykułu są konsekwencją zmian dokonanych w art. 63 i polegają na zastąpieniu sformułowania „osoba trzecia”, z którą gwarant jest solidarnie zobowiązany do zapłaty zobowiązania podatkowego objętego gwarancją, sformułowaniem „osoba”, której gwarant udzielił gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, złożonej przez tę osobę jako zabezpieczenie akcyzowe zamiast podatnika. Ponadto w ust. 2 dokonano zmiany polegającej na określeniu okresu odpowiedzialności gwaranta z tytułu udzielonej gwarancji do czasu wygaśnięcia objętego nią zobowiązania podatkowego. Zmiana ma na celu zapewnienie spójności przedmiotowej regulacji z przepisem art. 74 ust. 1 stanowiącym, iż zabezpieczenie akcyzowe nie może zostać zwrócone, dopóki zobowiązanie podatkowe nie wygaśnie lub nie będzie mogło już powstać. Zabezpieczenie akcyzowe powinno bowiem gwarantować zapłatę akcyzy do czasu uregulowania zobowiązania podatkowego albo jego wygaśnięcia w inny sposób.

Art. 73 ust. 1 i 1a (implementacja) – zmiana brzmienia art. 73 ust. 1 i dodanie art. 73 ust. 1a wynika z konieczności implementacji art. 10 ust. 4 tiret drugie dyrektywy Rady 2008/118/WE.

Art. 74 ust. 2 (implementacja) – uchylenie przedmiotowego przepisu jest wynikiem wprowadzenia do ustawy szczegółowych przepisów regulujących funkcjonowanie Systemu i planowanego jego wdrożenia. W sytuacji gdy dokumentowanie przemieszczania wyrobów

akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy będzie się odbywało elektronicznie (e-AD, raport wysyłki, raport odbioru, itd.), regulacja zawarta w przepisie art. 74 ust. 2 jest bezprzedmiotowa.

Art. 76 (implementacja) – zmiana polega na wykreśleniu odwołania do zawartej w dotychczasowym art. 62 ust. 2 pkt 1 regulacji dotyczącej obowiązku wystawienia i przesłania przez niezarejestrowanego handlowca podmiotowi wysyłającemu wyroby akcyzowe dokumentu potwierdzenia złożenia zabezpieczenia akcyzowego lub zapłaty akcyzy. Zmiana stanowi konsekwencję rezygnacji w ustawie z instytucji niezarejestrowanego handlowca oraz wprowadzenia jednej instytucji zarejestrowanego odbiorcy.

Art. 78 ust. 10 (implementacja) – w związku z rezygnacją z obowiązku składania deklaracji uproszczonej przez podmiot, który uzyskał zezwolenie na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca – deklaracja ta będzie składana jedynie przez podmiot nabywający wewnątrzspółnotowo wyroby akcyzowe z zapłaconą akcyzą, na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej. Ze względu na powyższe, delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia wzoru przedmiotowej deklaracji zamieszczono w rozdziale 7 ustawy, który reguluje kwestie związane z wyrobami akcyzowymi z zapłaconą akcyzą. Obecnie delegacja ta znajduje się w rozdziale 5 ustawy regulującym instytucję niezarejestrowanego handlowca.

Art. 81 ust. 9 – zmiana jest konsekwencją podziału art. 2 na ustępy i polega na zmianie odwołania (było „art. 2 pkt 1”, jest „art. 2 ust. 1 pkt 1”).

Art. 82 ust. 1 (implementacja) – implementując postanowienia dyrektywy 2008/118/WE (art. 32 dyrektywy) oraz uwzględniając postulaty podmiotów prowadzących działalność w zakresie wyrobów akcyzowych, w celu uproszczenia i skrócenia postępowania o zwrot akcyzy, zrezygnowano z określonego w przedmiotowym przepisie wymogu złożenia wniosku o przedmiotowy zwrot przed rozpoczęciem dostawy wewnątrzspółnotowej.

Art. 82 ust. 2a – 2g i 4a (implementacja) – dodane przepisy stanowią implementację postanowień art. 38 dyrektywy 2008/118/WE, w którym określono zasady postępowania w przypadku wystąpienia nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych dopuszczonych już do konsumpcji w jednym z państw członkowskich.

Art. 82 ust. 6 i 7 (implementacja) – zmiany wprowadzone w przedmiotowych przepisach są konsekwencją dodania regulacji zawartych w art. 82 ust. 2e i 4a.

Art. 84 ust. 1 pkt 2 i 3 (implementacja) – w związku z faktem, iż w miejsce instytucji zarejestrowanego i niezarejestrowanego handlowca w nowych przepisach uregulowano instytucję zarejestrowanego odbiorcy, która podobnie jak poprzednie instytucje wiąże się z koniecznością uzyskania zezwolenia, w art. 84 ust. 1 pkt 2 wskazano, iż wydanie, odmowa wydania, zmiana oraz cofnięcie zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca oraz na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca następuje w drodze decyzji. Podobnie w związku z wprowadzeniem nowej instytucji zarejestrowanego wysyłającego, która również wiąże się z koniecznością uzyskania zezwolenia, w art. 84 ust. 1 pkt 3 wskazano, iż wydanie, odmowa wydania, zmiana oraz cofnięcie zezwolenia na wysyłanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany wysyłający następuje w drodze decyzji.

Art. 85 ust. 1 pkt 2 lit. b – przepis jest konsekwencją zmiany art. 32 ust. 4 pkt 2. Zapropowowane rozwiązanie, zgodnie z którym dopuszczalne normy zużycia będą ustalane również dla alkoholu etylowego częściowo skażonego środkami skażającymi, podyktowane jest skalą zjawisk patologicznych polegających na odkażaniu zwolnionego od akcyzy alkoholu etylowego i nielegalnym wprowadzaniu tak uzyskanego alkoholu do obrotu w postaci napojów spirytusowych. Projekt implementuje w tym zakresie art. 27 ust. 1 dyrektywy Rady 92/83/EWG w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych. Prawodawca unijny pozwala bowiem państwom członkowskim zwalniać m.in. alkohol etylowy denaturowany zgodnie z wymogami każdego państwa członkowskiego i używany do wytwarzania jakiegokolwiek produktu nieprzeznaczonego do spożycia przez ludzi na warunkach, które zostaną przez nie określone w celu zagwarantowania prawidłowego i uczciwego stosowania takich zwolnień oraz zapobiegania wszelkim ewentualnym wypadkom uchylania się, omijania lub naruszania tych przepisów. Proponowana zmiana ma na celu ograniczenie liczby przypadków uchylania się od opodatkowania akcyzą napojów alkoholowych wyprodukowanych ze zwolnionego od akcyzy alkoholu etylowego.

Art. 85 ust. 2 pkt 2 – zmiana tego przepisu ogranicza obowiązek ustalania z urzędu przez właściwego naczelnika urzędu celnego dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych, określonych w art. 89 ust. 2, znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy i objętych zerową stawką akcyzy, tylko do wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy. Taki zapis ułatwi prowadzenie działalności gospodarczej podmiotom, które do produkcji innych niż akcyzowe wyrobów zużywają wyroby akcyzowe (np. mieszanki bitumiczne na bazie naturalnego asfaltu). W przypadku takich wyrobów nie zachodzi niebezpieczeństwo

wykorzystania ich jako dodatki lub domieszki do paliw opałowych, do napędu silników spalinowych albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych.

Art. 88 ust. 2a i 2b – w związku z opodatkowaniem nielegalnie pobranej energii elektrycznej konieczne stało się określenie podstawy opodatkowania i sposobu jej ustalania. Mając na uwadze inne przepisy prawa dotyczące sposobu wymierzenia kary podmiotom nielegalnie pobierającym energię elektryczną z sieci unormowano, że podstawą naliczenia podatku będzie szacunkowa ilość zużytej energii wyznaczana przez operatora. Operator po zidentyfikowaniu podmiotu, który nielegalnie pobiera energię, zobowiązany jest poinformować właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego o tym fakcie w okresie 7 dni.

Art. 88 ust. 3 pkt 1 – konieczność dokonania zmiany tego przepisu wynika bezpośrednio z art. 8 ust. 2, gdzie jako przedmiot opodatkowania akcyzą wymieniono niezgodne z przeznaczeniem użycie wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie albo określoną stawką akcyzy związaną z ich przeznaczeniem. Proponowana zmiana nie rozszerza zatem przedmiotu opodatkowania akcyzą ani nie nakłada ciężaru podatkowego na inne niż dotychczas podmioty, ale powinna przyczynić się do umożliwienia organom podatkowym precyzyjnego określenia podstawy opodatkowania akcyzą wszystkich ujawnionych przypadków nieuprawnionego użycia paliw opałowych do celów napędowych. W dotychczasowym stanie prawnym dotyczyło to wyłącznie olejów opałowych. Należy podkreślić, iż poza olejami opałowymi także i inne paliwa opałowe korzystają z preferencyjnych stawek bądź zwolnień od akcyzy, np. gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe objęte pozycją CN 2711, skroplone. Skala niezgodnego z przeznaczeniem użycia paliw opałowych do napędu pojazdów (w tym gazu skroplonego) i związanych z tym zjawiskiem strat budżetowych są trudne do oszacowania, jednak sygnały napływające ze strony organów kontrolnych w pełni potwierdzają potrzebę takiego rozwiązania.

Art. 88 ust. 4 – konsekwencją zmiany art. 88 ust. 3 pkt 1 jest rozszerzenie katalogu wyrobów akcyzowych (na wszystkie paliwa opałowe), za użycie których niezgodnie z przeznaczeniem uznaje się również ich posiadanie lub sprzedaż ze zbiornika podłączonego do odmierzacza paliw.

Art. 89 ust. 1 pkt 11 – wprowadzenie zmiany podyktowane było sygnalizowanymi przez organy podatkowe wątpliwościami dotyczącymi zakresu stosowania stawki 1180,00 zł/1000 litrów. W celu doprecyzowania dotychczasowego brzmienia przedmiotowego przepisu proponowano zapis zgodny ze Wspólną Taryfą Celną, przy czym, co trzeba podkreślić,

niezmieniony pozostał zakres regulacji dotyczący wyrobów akcyzowych objętych tymi samymi co obecnie kodami CN.

Art. 89 ust. 4 pkt 2 – wprowadzona zmiana ma charakter uściślający i dotyczy przypadków przekroczenia dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 85 ust. 2 pkt 2. Stawka akcyzy określona w art. 89 ust. 1 pkt 14, tj. stawka przewidziana dla pozostałych paliw silnikowych, chyba że wyroby te zostaną przeznaczone do celów opałowych, ma zastosowanie jedynie do wyrobów akcyzowych, o których mowa w ust. 2 tego artykułu i określonych w załączniku nr 2 do ustawy. Ponadto doprecyzowano, iż stawkę akcyzy określoną w art. 89 ust. 1 pkt 15 stosuje się w przypadku przeznaczenia ww. wyrobów akcyzowych do celów opałowych.

Art. 89 ust. 6 pkt 1 – zmiana ma charakter doprecyzowujący, wprowadza bowiem obowiązek umieszczania, przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, w składanym sprzedawcy oświadczeniu o przeznaczeniu wyrobów nabywanych do celów opałowych bardziej szczegółowych danych identyfikujących nabywcę, w tym nazwę oraz adres siedziby lub zamieszkania, a także numery NIP oraz REGON. Taki zapis pozwoli organom kontrolnym na większą skuteczność działań zmierzających do ograniczania szarej strefy w obrocie paliwami opałowymi.

Art. 89 ust. 8 pkt 1 – analogicznie jak w przypadku zmiany przedmiotowego artykułu w ust. 6 pkt 1, proponowane rozwiązanie zmierza do zwiększenia skuteczności działań mających na celu eliminowanie zjawisk patologicznych z obrotu gospodarczego. Wprowadzenie do oświadczeń składanych przez osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej dodatkowych informacji jednoznacznie identyfikujących te osoby, jak numery NIP i PESEL, powinno przyczynić się do realizacji zamierzonych celów.

Art. 89 ust. 15 pkt 1 lit. g – niniejsza zmiana wprowadza obowiązek umieszczania w miesięcznym zestawieniu oświadczeń dodatkowo imienia i nazwiska albo nazwy oraz adresu siedziby lub zamieszkania, a także numerów: NIP, PESEL (jeżeli został nadany) lub REGON składającego oświadczenie. Wprowadzenie powyższego zapisu ułatwi typowanie i ujmowanie podmiotów w operacyjnych planach kontroli, sporządzanych przez właściwe komórki administracyjne Służby Celnej.

Art. 90 ust. 1a – ustawa zwalnia od akcyzy ze względu na przeznaczenie używane do celów żeglugi oleje napędowe lub oleje opałowe podlegające obowiązkowi znakowania i barwienia. W obecnym stanie prawnym temu obowiązkowi podlegają także paliwa zakupywane przez

Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej dla okrętów Marynarki Wojennej. Jednocześnie, zgodnie z ratyfikowanymi przez Rzeczpospolitą Polską porozumieniami standaryzacyjnymi NATO, Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązane są do stosowania w okrętach Marynarki Wojennej paliw tożsamyh z paliwami używanymi w okrętach sojuszniczych NATO, to jest m. in. paliwa okrętowego oznaczonego kodem NATO F-75. Opracowana na podstawie wymienionych porozumień Norma Obronna NO-91-A268 „Materiały pędne i smary – Paliwo okrętowe kod NATO F-75” przewiduje, że stosowane w okrętach Marynarki Wojennej paliwo okrętowe F-75 jest cieczą bezbarwną bądź żółtą. Nie powinno zatem być dodatkowo barwione, tak jak korzystające ze zwolnienia od akcyzy oleje opałowe i napędowe wykorzystywane do celów żeglugi (barwnik Solvent Blue 35). Mając na względzie wspomniane zobowiązania sojusznicze, konieczne jest dokonanie stosownej zmiany w art. 90 i zwolnienie z obowiązku barwienia oleju napędowego lub oleju opałowego używanego przez okręty Marynarki Wojennej RP, spełniającego jednocześnie normatywne wymagania fizykochemiczne, przy zachowaniu zwolnienia tych paliw od akcyzy. Brak takiej regulacji powoduje konieczność zakupu przez Ministra Obrony Narodowej paliwa niebarwionego, które nie jest zwolnione od akcyzy ze względu na przeznaczenie. W celu utrzymania szczelności dotychczasowego systemu znakowania i barwienia wyrobów energetycznych utrzymano w stosunku do paliw okrętowych obowiązek ich znakowania.

Art. 90 ust. 3 pkt 2 – zmiana przepisu polega na wykreśleniu z jego treści wyrazu „minimalne”. Ustawodawca w art. 90 ust. 1 wprowadził obowiązek znakowania i barwienia określonych wyrobów energetycznych. Zaproponowana zmiana dotyczy redakcyjnej zmiany treści upoważnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia ilości substancji stosowanych do znakowania i barwienia, wyrażonych w miligramach/litr wyrobu energetycznego, po których dodaniu wyrób uważa się za prawidłowo oznaczony i zabarwiony. Krajowe przepisy podatkowe implementują w tym zakresie regulacje wspólnotowe. Obecnie obowiązująca decyzja Komisji 2006/428/WE z dnia 22 czerwca 2006 r. ustanawiająca wspólny znacznik skarbowy olejów napędowych i nafty, ustaliła jego poziom na co najmniej 6 mg i nie więcej niż 9 mg na liter znakowanego oleju mineralnego. W związku z powyższym, w celu zachowania pełnej zgodności z ww. decyzją Komisji 2006/428/WE, delegacja ustawowa nie może zawężyć zakresu aktu wykonawczego jedynie do określenia minimalnej ilości znacznika.

Art. 91 – w stosunku do obecnego brzmienia przepisu uproszczono sposób prowadzenia ewidencji energii elektrycznej i wymagania wynikające z dotychczasowego rozporządzenia

Ministra Finansów z dnia 24 lutego 2009 r. w sprawie ewidencji energii elektrycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 243). Podmioty nie będą już zobowiązane do wykazywania w ww. ewidencji dat upływu terminów płatności wynikających z faktur oraz kwot należnej akcyzy. Dane te wydają się być zbędne z punktu widzenia celu prowadzenia ewidencji. Z legislacyjnego punktu widzenia część przepisów technicznych dotyczących sposobu prowadzenia przedmiotowej ewidencji przeniesiona została z ww. rozporządzenia do ustawy. Wydanie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia, które zawierałoby tylko jedną jednostkę redakcyjną, przeczyłoby zasadom racjonalnej legislacji. Zmiana nie będzie miała negatywnego wpływu na podmioty prowadzące przedmiotową ewidencję.

Art. 100 ust. 2a – 2c – uregulowano opodatkowanie akcyzą samochodów osobowych, w przypadku gdy przed pierwszą rejestracją samochodu na terytorium kraju zamontowany w tym samochodzie silnik o pojemności 2000 centymetrów sześciennych został wymieniony na silnik o większej pojemności lub w samochodzie bez silnika został zamontowany silnik. Z uwagi na fakt, iż stawka akcyzy w przypadku samochodów osobowych jest uzależniona od pojemności silnika, przyjęto rozwiązanie, iż – samochód osobowy będzie opodatkowany według stawki akcyzy przewidzianej dla samochodu o pojemności silnika powyżej 2000 centymetrów sześciennych (w przypadku, gdy doszło do wymiany silnika) albo według stawki akcyzy przewidzianej dla samochodu o pojemności silnika, który został zainstalowany (w przypadku zainstalowania silnika w samochodzie bez silnika). W artykule tym stwierdzono także, że opodatkowanie ww. samochodów osobowych będzie miało również miejsce w przypadku, gdy wymiana bądź instalacja silnika zostały dokonane bez zachowania innych przepisów prawa, np. ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 100 ust. 4 – zmianie uległ przedmiot opodatkowania akcyzą w przypadku pojazdów typu quad. Zrezygnowano z posługiwania się pojęciem quadów i uzależniono kwestię opodatkowania pojazdów o kodzie CN 8703 od faktu rejestracji pojazdu. W ten sposób jasnym będzie, że każdy pojazd należący do kodu CN8703, dla którego odrębne przepisy nakładają obowiązek rejestracji, będzie podlegał opodatkowaniu.

Art. 101 ust. 2a – uregulowano sytuację, w której po powstaniu obowiązku podatkowego z tytułu określonych w tym przepisie czynności podlegających opodatkowaniu, samochód osobowy został dostarczony wewnątrzspółnotowo albo wyeksportowany. Z uwagi na fakt, iż w wyżej opisanym przypadku samochód osobowy w efekcie opuszcza terytorium kraju – przyjęto, iż wówczas obowiązek podatkowy nie powstaje.

Art. 102 ust. 4 – dodany przepis określa, na kim ciąży obowiązek podatkowy (kto jest podatnikiem akcyzy) w przypadku, gdy samochód osobowy jest przedmiotem współwłasności. Kierując się ogólną zasadą obowiązującą na gruncie prawa cywilnego o solidarnej odpowiedzialności współwłaścicieli przyjęto, że również w tym przypadku współwłaściciele będą ponosić solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe związane z samochodem.

Art. 108 – przedmiotowy przepis został uchylony, gdyż powodował niepotrzebne obciążenie biurokratyczne dla podmiotów dokonujących nabyć wewnątrzspółnotowych oraz dostaw wewnątrzspółnotowych samochodów osobowych. Podmioty te musiały bowiem składać miesięczne deklaracje podatkowe w związku z prowadzoną działalnością, a dodatkowo kwartalne „informacje podsumowujące”.

Art. 109 ust. 3, 3a – 3e i 5 – przedmiotowa zmiana związana jest z koniecznością umożliwienia wydawania zbiorczych dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy na terytorium kraju, tj. w przypadku większej partii samochodów osobowych nabywanych przez dużych przedstawicieli poszczególnych marek samochodowych w Polsce. W chwili obecnej, po wprowadzeniu zasady jednokrotnego opodatkowania akcyzą samochodów osobowych, co do zasady, jedynie naczelnicy urzędów celnych są właściwi do generowania dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy od nabytych wewnątrzspółnotowo samochodów osobowych. Przy czym w chwili obecnej dokument taki potwierdza zapłatę akcyzy od jednego samochodu osobowego. W stanie prawnym obowiązującym do dnia 1 marca 2009 r. oprócz dokumentów wydawanych przez naczelników urzędów celnych, funkcjonowały również inne dokumenty wystawiane przez przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie obrotu pojazdami (faktury z wykazaną kwotą akcyzy). W obecnym stanie prawnym tego rodzaju dokumenty są wystawiane jedynie w wyjątkowych przypadkach (w sytuacji, gdy dealer samochodu staje się podatnikiem podatku akcyzowego). W praktyce okazało się, że generowanie dokumentów jedynie przez urzędy celne, w sytuacji gdy dokument dotyczy pojedynczego samochodu, utrudnia działalność dużym przedstawicielom poszczególnych marek samochodowych w Polsce, nabywających wewnątrzspółnotowo samochody, które kierowane są następnie do sprzedaży detalicznej za pośrednictwem autoryzowanych salonów. Salony te, jako kolejne podmioty pośredniczące w przekazaniu samochodów indywidualnym klientom, według obecnego stanu prawnego nie są, co do zasady, podatnikami akcyzy, zatem nie mogą wykazywać kwoty akcyzy na fakturze. W sytuacji gdy przedstawiciele poszczególnych marek samochodowych w Polsce sprowadzają miesięcznie ok. 2 tysięcy samochodów, które następnie są sprzedawane za

pośrednictwem autoryzowanych salonów, wydawanie pojedynczych dokumentów okazało się nadmiernym obciążeniem zarówno dla urzędów celnych, jak i przedsiębiorców. Aby mógł funkcjonować w obrocie gospodarczym dokument potwierdzający zapłatę akcyzy od większej partii samochodów należało dopuścić możliwość przekazywania autoryzowanym salonom kopii tego dokumentu. W związku z tym uregulowano obowiązek przekazywania kopii dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na terytorium kraju od nabytych wewnątrzspółnotowo samochodów osobowych, w sytuacji gdy nie jest przekazywany oryginał tego dokumentu. W niektórych przypadkach rozwiązaniem korzystniejszym dla nabywcy wewnątrzspółnotowego jest przekazanie salonowi sprzedaży samochodów osobowych oryginału dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy (np. gdy dana partia samochodów jest kierowana tylko do jednego autoryzowanego salonu). W związku z powyższym w art. 109 w ust. 3a zdanie drugie przewidziano możliwość przekazywania oryginału dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na etapie nabywca wewnątrzspółnotowy – autoryzowany salon oraz dopuszczono możliwość pozostawienia oryginału tego dokumentu w salonie (przy jednoczesnym spełnieniu określonych warunków). Na dalszym etapie obrotu samochodami osobowymi autoryzowani dealerzy samochodów (zdefiniowani w ust. 3e), którzy zakupili pojazdy od nabywców wewnątrzspółnotowych, będą mogli przekazywać swoim klientom fakturę z odpowiednim oświadczeniem, która będzie stanowiła podstawę do rejestracji samochodu. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, realizując fakultatywną delegację, będzie mógł w rozporządzeniu określić również inne dokumenty potwierdzające, dla celów rejestracji, zapłatę akcyzy na terytorium kraju od samochodów osobowych nabytych wewnątrzspółnotowo. W przypadku dużych podmiotów prowadzących działalność w zakresie obrotu samochodami osobowymi, sprowadzających ich hurtowe ilości w krótkich terminach, zasadne jest – w celu ułatwienia obrotu gospodarczego i funkcjonowania urzędów celnych – wprowadzenie powyższych zmian.

Art. 111 ust. 9 – uchylona została delegacja dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze rozporządzenia warunków, trybu i terminu zwrotu kaucji, z uwagi na brak jej stosowania w praktyce przez organy podatkowe.

Art. 117 ust. 2 pkt 3 (implementacja) – zmiana polega na zastąpieniu wyrażenia „zarejestrowanego handlowca lub niezarejestrowanego handlowca” wyrażeniem „zarejestrowanego odbiorcy” i jest konsekwencją nowego zdefiniowania podmiotów (patrz uzasadnienie do art. 2 ust. 1 pkt 13).

Art. 118 ust. 2 i 3 – zmiana polega na skumulowaniu w jednym przepisie zwolnień z obowiązku oznaczania znakami akcyzy wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy w przypadku ich importu (dotychczas ust. 2) lub nabycia wewnątrzwspólnotowego (dotychczas ust. 3), jak również przeniesieniu na grunt ustawy zwolnienia w tym zakresie w stosunku do wyrobów wytworzonych na terytorium kraju. W obowiązującym stanie prawnym przepis ten jest zawarty w dwóch jednostkach redakcyjnych regulujących odrębnie kwestię importu, gdzie zwolnienie z obowiązku oznaczania znakami akcyzy jest uzależnione od zwolnienia wyrobu od akcyzy i jednocześnie zwolnienia od należności celnych oraz kwestię nabycia wewnątrzwspólnotowego, gdzie zwolnienie z obowiązku oznaczania znakami akcyzy uzależnione jest od zwolnienia wyrobu od akcyzy. Kwestia zwolnienia z obowiązku oznaczania znakami akcyzy wytworzonych na terytorium kraju wyrobów akcyzowych zwolnionych od akcyzy uregulowana jest w obowiązującym stanie prawnym w rozporządzeniu wykonawczym. Przedmiotem regulacji rozporządzenia jest również zwolnienie z obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych objętych zerową stawką akcyzy, niezależnie od tego, gdzie wyroby akcyzowe zostały wytworzone. Względy czytelności przemawiają za kompleksowym uregulowaniem tych zwolnień w jednym miejscu, dlatego zwolnienia te zostały uregulowane kompleksowo w ust. 2 art. 118. Jednocześnie w przedmiotowej nowelizacji zrezygnowano od uzależnienia zwolnienia z oznaczania znakami akcyzy od zwolnienia z należności celnych w przypadku importu wyrobów akcyzowych objętych obowiązkiem oznaczania. Uzasadnieniem jest to, że znaki akcyzy powiązane są z podatkiem akcyzowym, a ich obecność na wyrobie akcyzowym świadczy co najmniej o zadeklarowaniu podatku akcyzowego od tego wyrobu, zatem zasadne jest powiązanie zwolnienia z obowiązku oznaczania znakami akcyzy jedynie ze zwolnieniem od akcyzy, niezależnie od zwolnienia od należności celnych.

W art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 30 ust. 9 pkt 2, art. 32 ust. 10, art. 36 ust. 6, art. 39 ust. 1 pkt 2, art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. c i ust. 2 pkt 3 – 5, art. 42 ust. 1 pkt 7 i 8, ust. 2 i ust. 4 pkt 3, art. 43 ust. 2 pkt 5, art. 55 ust. 3, art. 69 ust. 3, art. 82 ust. 3 pkt 2 i 3 i ust. 4 pkt 2, art. 94 ust. 5, art. 104 ust. 6, art. 110 ust. 1 pkt 2 i 5, ust. 5 i 8, art. 113 ust. 1 pkt 1 oraz art. 119 ust. 1 pkt 2 ogólną normą, wyrazy: „Wspólnoty Europejskiej” zastąpiono wyrazami: „Unii Europejskiej”;

Art. 119 ust. 2 – dotychczasowe brzmienie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia zwolnień z obowiązku oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy przewidywało obligatoryjne określenie warunków i trybu stosowania wszystkich zwolnień. Tymczasem określenie warunków i trybu stosowania zwolnień z obo-

wiązku oznaczania znakami akcyzy w rozporządzeniu wykonawczym ograniczało się i zarazem było możliwe tylko w stosunku do wyrobów akcyzowych przeznaczanych na targi, salony itp. W stosunku do pozostałych wyrobów akcyzowych zwolnionych z obowiązku oznaczania znakami akcyzy nie określono warunków i trybu stosowania zwolnień z uwagi na to, że niespełnienie warunków zwolnienia nie skutkowałoby oznaczeniem wyrobu z powodu braku wzorów znaków akcyzy na te wyroby. Dotyczy to m.in. cygar, cygaretek, piwa czy produktów rafinacji ropy naftowej. Wyroby te zwolnione są czasowo bez określenia żadnych dodatkowych warunków. Jednocześnie w przypadku podjęcia decyzji, że po upływie okresu, na jaki zwolnienie zostało wprowadzone, zwolnienie to nie będzie kontynuowane, niezbędne byłoby opracowanie wzorów znaków akcyzy na te wyroby. Z uwagi na powyższe zaszła konieczność znowelizowania art. 119 ust. 2 w taki sposób, aby z tego przepisu wyraźnie wynikała możliwość, a nie konieczność określenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych warunków i trybu stosowania zwolnień wyrobów akcyzowych z obowiązku oznaczania znakami akcyzy.

Art. 125 ust. 1a (implementacja) – nowelizacja art. 125 poprzez dodanie ust. 1a jest konsekwencją wprowadzenia instytucji zarejestrowanego wysyłającego. Za pośrednictwem tego podmiotu wyroby akcyzowe importowane są obejmowane procedurą zawieszenia poboru akcyzy, co w świetle przepisów regulujących oznaczanie wyrobów akcyzowych znakami akcyzy oznacza, że wyroby te mogą być importowane bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, a znaki akcyzy powinny być naniesione na opakowania jednostkowe najpóźniej przed zakończeniem procedury zawieszenia poboru akcyzy. Jednocześnie możliwy jest również import i objęcie procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy w państwie trzecim. Znaki akcyzy na te wyroby może pobrać importer, podmiot prowadzący skład podatkowy, do którego będą wprowadzane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wyroby akcyzowe, i oznaczyć nimi wyroby, albo właściciel wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 13 ust. 3. Przepisy nie narzucają, który z ww. podmiotów powinien pobrać i nanieść znaki akcyzy. Wyrób nie może być natomiast wyprowadzony z procedury zawieszenia poboru akcyzy bez jego oznaczenia. Konsekwencją dowolności wyboru podmiotu może być to, że jeżeli podmiot, który pobrał i naniósł znaki na wyrób, nie będzie podatnikiem akcyzy od tego wyrobu, nie będzie miał możliwości rozliczenia wartości podatkowych znaków akcyzy.

Art. 125 ust. 3 i 6 – zmiana w ust. 3 polega na określeniu w przepisach ustawowych terminu składania wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy. Konsekwencją tego jest rezygnacja

z zawartego w ust. 6 upoważnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określania tego terminu w drodze rozporządzenia.

Art. 125 ust. 4 i 4a – w związku z wprowadzeniem do ustawy o podatku akcyzowym z dnia 6 grudnia 2008 r. nowej regulacji w zakresie znaków akcyzy, mającej na celu zapobieżenie tworzeniu tzw. nadmiernych zapasów wyrobów tytoniowych, pojawiło się niebezpieczeństwo, iż podatnicy nie będą odbierać znaków akcyzy, które zamówili we wstępnym zamówieniu, ponieważ wiedzą, iż nie wykorzystają ich przed upływem rocznego terminu ich ważności. Przy aktualnym brzmieniu przepisów koszty takiego postępowania ponosiłby Skarb Państwa. W związku z powyższym, w ust. 4 wprowadzono ostateczny termin zmiany wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy, ustalając ten termin tak, aby zmiany zapotrzebowania następowały odpowiednio wcześniej przed końcem roku kalendarzowego i określając go na dzień 31 sierpnia danego roku. Jednocześnie zastrzeżono, iż ostateczna zmiana wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy jeżeli jest składana po dniu 1 sierpnia danego roku kalendarzowego, nie może przekraczać 2 % ilości zamówienia zawartego w ostatniej zmianie wstępnego zapotrzebowania, a jeżeli takiej zmiany nie było – we wstępnym zapotrzebowaniu. W ust. 4a wprowadzono nową regulację, na mocy której koszty nieodebrania znaków akcyzy będą ponosili podatnicy, a nie Skarb Państwa.

Art. 126 ust. 2 pkt 6 lit. b i c (implementacja) – nowelizacja art. 126 ust. 2 pkt 6 lit b i c polega na zastąpieniu wyrażenia „zarejestrowany handlowiec i niezarejestrowany handlowiec” wyrażeniem „zarejestrowany odbiorca” i jest konsekwencją nowego zdefiniowania podmiotów. Patrz uzasadnienie do art. 2 ust. 1 pkt 13.

Art. 126 ust. 6 pkt 4 – poszerzono zakres spraw, do których uregulowania upoważniony jest minister właściwy do spraw finansów publicznych, poprzez dodanie pkt. 4 upoważniającego do określenia w rozporządzeniu kosztów wytworzenia legalizacyjnych znaków akcyzy. Jest to konsekwencja dodanego art. 126 ust. 4a.

Art. 127 ust. 3 – zmiana ma charakter redakcyjny.

Art. 129 pkt 1 i 2 – nowelizacja art. 129 pkt 1 i 2 jest wynikiem tego, że obowiązujący przepis wskazuje na odrębność wniosków, a mianowicie występowanie wniosku o wydanie znaków akcyzy, wniosku o sprzedaż znaków akcyzy i wniosku o wydanie upoważnień. Tymczasem rozporządzenie wykonawcze określa jeden wzór wniosku, który obejmuje wszystkie żądania, a sprecyzowanie żądania podmiotu obowiązującego do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy następuje poprzez wypełnienie przez niego konkretnych pól wniosku. Należy

także zwrócić uwagę, że wzór, który określa wniosek o wydanie albo sprzedaż znaków akcyzy, obejmuje także wniosek o wydanie upoważnienia. Ponieważ odbiór znaków akcyzy następuje zawsze na podstawie upoważnienia, musi być ono wydane jednocześnie z decyzją w sprawie wydania albo sprzedaży znaków akcyzy. W praktyce więc złożenie wniosku o wydanie, albo sprzedaż znaków akcyzy oraz o wydanie upoważnień następuje jednocześnie. Stąd praktycznym rozwiązaniem jest skumulowanie obydwu wniosków w jednym wzorze. Ponadto wydanie upoważnienia do odbioru znaków akcyzy nie jest możliwe bez wydania decyzji w sprawie wydania albo sprzedaży znaków akcyzy, która określa, jakie znaki akcyzy będzie odbierał podatnik.

Art. 130 ust. 4 – nowelizacja art. 130 ust. 4 polega na rozszerzeniu katalogu podmiotów, którym właściciel wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 13 ust. 3, może na zasadzie odstępstwa od ogólnej reguły „zakazu przekazywania znaków akcyzy” przekazać znaki akcyzy w celu naniesienia ich na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych.

Art. 131 ust. 1 – zmiana ma charakter doprecyzowujący i skutkuje tym, że w przypadku wyrobów stanowiących własność właściciela, o którym mowa w art. 13 ust. 3, obowiązany do prowadzenia ewidencji jest skład podatkowy na terytorium kraju tylko wtedy, gdy ww. właściciel przekazał mu znaki akcyzy w celu ich naniesienia na opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych. Oznacza to, że skład podatkowy prowadzi ewidencję znaków akcyzy ww. właściciela tylko wtedy, gdy oznacza wyroby akcyzowe należące do tego właściciela. W przeciwnym przypadku nie ma czego ewidencjonować, gdyż nie otrzymuje znaków akcyzy do naniesienia. Zastrzeżenie, że obowiązek prowadzenia ewidencji znaków akcyzy przekazanych przez właściciela dotyczy składów podatkowych na terytorium kraju wynika z tego, że do prowadzenia ewidencji polskich znaków akcyzy nie można zobowiązać składów podatkowych działających poza terytorium kraju.

Art. 132 ust. 2 – nowelizacja polega na rozszerzeniu katalogu podmiotów, od których w zależności od sytuacji właściciel wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 13 ust. 3, powinien otrzymać rozliczenie przekazanych w celu naniesienia na opakowania jednostkowe znaków akcyzy. Rozszerzenie to nastąpiło o podmiot mający siedzibę na terytorium państwa trzeciego, w przypadku gdyby wyroby ww. właściciela były oznaczane w państwie trzecim.

Art. 132 ust. 4 – nowelizacja tego przepisu polega na zastąpieniu wyrażenia „znaki akcyzy niewykorzystane” wyrażeniem „znaki akcyzy, które nie będą wykorzystywane do oznaczania wyrobów akcyzowych”. Przepis w obowiązującym brzmieniu budzi wątpliwości, co zrobić w

przypadku, gdy podmiot obowiązany do oznaczania wyrobów akcyzowych otrzymał od podmiotu zagranicznego niewykorzystane znaki akcyzy i chciałby je przekazać innemu podmiotowi zagranicznemu do oznaczenia wyrobów akcyzowych, tymczasem przepis nakazuje ich zwrot. W praktyce oznacza to zwrot znaków akcyzy do urzędu celnego, a następnie wystąpienie z wnioskiem o kolejne znaki, podczas gdy niewykorzystane znaki mogłyby być użyte do oznaczenia kolejnej partii wyrobów, w przypadku gdy nie koliduje to z terminem ważności znaków. Doprecyzowanie drugiej części zdania w art. 132 ust. 4 jest związane z brzmieniem znowelizowanego art. 130 ust. 4 i art. 131 ust. 1, jak również wynika z faktu, że zwrot niewykorzystanych znaków akcyzy może nastąpić jedynie od podmiotu, który oznaczał wyroby akcyzowe właściciela, o którym mowa w art. 13 ust. 3, a nie od każdego składu magazynowego, w którym znajdują się wyroby akcyzowe właściciela, na co wskazuje obecne brzmienie przepisu.

Art. 134 ust. 1 – zmiana ma charakter wyłącznie porządkujący. Doprecyzowuje, że w przypadku wprowadzenia nowego wzoru znaku akcyzy zwrotowi podlegają dotychczasowe wzory znaków. Wynika to z całokształtu przepisu, niemniej jednak uznano, że właściwym będzie doprecyzowanie zapisu ze względu na uwagi zgłaszane w tym zakresie. Ponadto zapis został ujednolicony pod względem zastosowania liczby pojedynczej w sformułowaniu „nowy wzór znaku akcyzy”.

Art. 135 ust. 1 – przepis dotyczy przysługującego zwracającemu niewykorzystane i nieuszkodzone znaki akcyzy prawa do zwrotu kwot stanowiących odpowiednio wartość podatkowych znaków akcyzy lub należności za legalizacyjne znaki akcyzy. Zgodnie z nowym brzmieniem zwrot wpłaconych kwot będzie pomniejszony o koszty ich wytworzenia.

Art. 136 ust. 8 – zmiana ma charakter doprecyzowujący, w zakresie terminu, po upływie którego nie przysługuje zwrot określonych w przepisie kwot.

Art. 136 ust. 9 – uprawnienie do wydania decyzji w sprawie wydania albo sprzedaży znaków akcyzy na wyroby tytoniowe z nadrukowanym rokiem wytworzenia, odpowiadającym następnemu rokowi kalendarzowemu i wydania upoważnienia do odbioru tych znaków akcyzy oraz wydania znaków przed dniem 1 stycznia roku kalendarzowego odpowiadającego rokowi wytworzenia znaków akcyzy nadrukowanemu na tych znakach, zostało obwarowane warunkiem odebrania znaków akcyzy, o których mowa w art. 125 ust. 4, lub w przypadku ich nieodebrania – wpłacenia kwot na pokrycie kosztów wytworzenia znaków akcyzy

II. Art. 2 projektu – zmiany w ustawie – Prawo o ruchu drogowym

art. 72 ust. 1 pkt 6a i ust. 1b – w wyniku zmiany rozszerzony zostanie katalog pojazdów, dla których wymagany jest dokument potwierdzający zapłatę akcyzy. Dla pojazdów rodzaju „samochodowy inny” podrodzaj „czterokołowiec” lub podrodzaj „czterokołowiec lekki” wymagany będzie dokument potwierdzający zapłatę, brak obowiązku zapłaty lub zwolnienie z akcyzy. Zgodnie z przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym rejestracji podlegają quady posiadające świadectwo homologacji L7e oraz L6e, o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 27 września 2003 r. w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach (Dz. U. z 2007 r. Nr 137, poz. 968). Rozszerzono także katalog dokumentów, na podstawie których dokonuje się rejestracji samochodów o oświadczenie wyspecjalizowanego salonu, że posiada kopię dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na terytorium kraju lub dokument potwierdzający brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju, zgodnie ze zmianą art. 109.

III. Art. 3 projektu – zmiany w ustawie – Kodeks karny skarbowy:

Art. 53 § 30c – z uwagi na fakt, iż uchyla się art. 108 ustawy o podatku akcyzowym, który nakłada obowiązek składania informacji podsumowujących za okresy kwartalne przez podmioty dokonujące nabyć wewnątrzwspólnotowych lub dostaw wewnątrzwspólnotowych samochodów osobowych, konieczne stało się dokonanie zmiany art. 53 § 30c Kodeksu karnego skarbowego, który przewiduje sankcje za niezłożenie informacji podsumowującej.

IV. Art. 4 – 17 projektu – przepisy przejściowe i przepis końcowy:

Zarówno powstanie obowiązku podatkowego, jak i powstanie uprawnienia ocenia się według stanu prawnego obowiązującego w przedziale czasowym, z którym są związane. Taka konstrukcja wiąże się ściśle z zasadą *lex retro non agit*. Zasada niedziałania prawa wstecz stanowi istotny składnik zaufania obywateli do państwa. Treścią tej zasady jest zakaz nadawania mocy wstecznej zwłaszcza przepisom normującym prawa i obowiązki obywateli, jeżeli prowadzi to do pogorszenia ich sytuacji w stosunku do stanu poprzedniego. Tą zasadą kierowano się przy opracowaniu regulacji przejściowych.

Art. 4 – postanowienia przedmiotowego przepisu stanowią odzwierciedlenie zasady niedziałania prawa wstecz w zakresie przepisów stosowanych, w przypadku gdy obowiązek podatkowy w akcyzie powstał na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie projektu.

Art. 5 – niniejszy przepis wprowadza zasadę, że w przypadku niektórych postępowań, tzn. postępowań dotyczących: zezwoleń wyprowadzenia, zabezpieczeń akcyzowych i zwolnień z obowiązku złożenia zabezpieczenia, nierozstrzygniętych do dnia wejścia w życie niniejszej nowelizacji, stosuje się nowe przepisy.

W przypadku zezwoleń wyprowadzenia regulacja taka jest uzasadniona koniecznością objęcia zabezpieczeniem akcyzowym zobowiązań podatkowych mogących powstać wobec podmiotu posiadającego przedmiotowe zezwolenie, zgodnie z przyjętą w ustawie zasadą zagwarantowania pokrycia zobowiązań podatkowych we wszystkich przypadkach, w których mogą one powstać. W świetle dotychczas obowiązujących przepisów zasada ta nie była stosowana w przypadku korzystania z zezwoleń wyprowadzenia.

Z kolei, mając na uwadze fakt, iż zabezpieczenia akcyzowe mogą być złożone na długie okresy, a nawet na czas nieoznaczony, wskazane jest, aby w nierozstrzygniętych sprawach dotyczących zabezpieczeń akcyzowych, takich jak złożenie zabezpieczenia akcyzowego, były stosowane nowe regulacje.

W przypadku zwolnień z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego niniejsza regulacja umożliwi zainteresowanym podmiotom skorzystanie z ułatwienia, jakie daje możliwość uzyskania tego zwolnienia w przypadku, gdy podmiot posiada zaległości w zakresie podatków i składek ubezpieczeniowych, ale uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie lub rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu.

Art. 6 ust. 1 – przyjęcie na gruncie projektu nowej systematyki w zakresie podmiotów uprawnionych do uzyskania zezwolenia (wprowadzenie nowej instytucji zarejestrowanego wysyłającego oraz połączenie instytucji zarejestrowanego handlowca i niezarejestrowanego handlowca w jedną instytucję zarejestrowanego odbiorcy) wymaga uregulowania kwestii wniosków o wydanie zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec albo na nabywanie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec, złożonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 6 ust. 2 – z uwagi na konieczność zapewnienia ciągłości działalności prowadzonej przez podmioty posiadające status zarejestrowanego handlowca, w przepisie przewidziano regulację, zgodnie z którą dotychczasowe zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany handlowiec, wydane przed dniem wejścia w życie znowelizowanej

ustawy, uznaje się za zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca.

Art. 6 ust. 3 – w celu umożliwienia wykorzystania wydanych przed dniem wejścia w życie nowelizowanej ustawy zezwoleń na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec, w przedmiotowym przepisie przewidziano regulację, zgodnie z którą zezwolenia te uznaje się za zezwolenia na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca. Jednocześnie, z uwagi na fakt, iż wydane zezwolenia na nabycie wyrobów akcyzowych jako niezarejestrowany handlowiec mają charakter jednorazowy, określono termin, w którym zezwolenia te zachowują ważność. Termin ten został określony na 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 7 – zachowanie ważności zezwoleń wyprowadzenia udzielonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy wynika z ochrony bezpieczeństwa prawnego oraz zaufania podmiotów prawa do państwa. Oznacza to, że ustalone już prawa i obowiązki tych podmiotów nie powinny ulegać zmianom, zwłaszcza zmianom niekorzystnym. Zezwolenia zachowują swoją ważność do czasu ich wygaśnięcia.

Nałożenie na podmioty, którym udzielono zezwolenia wyprowadzenia przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, obowiązku złożenia zabezpieczenia lub uzyskania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia w terminie dwóch miesięcy od daty wejścia w życie ustawy, jest konsekwencją zmiany wprowadzonej w art. 54 ust. 1. W wyniku tej zmiany podmiot ubiegający się o udzielenie zezwolenia poza warunkami określonymi w art. 48 ust. 1 pkt 2 – 4 i 6 ustawy musi spełniać również warunek określony w art. 48 ust. 1 pkt 5 ustawy tj. złożyć zabezpieczenie akcyzowe. Dwumiesięczny termin na złożenie zabezpieczenia jest wystarczający na załatwienie wszystkich związanych z tym formalności.

Art. 8 – przepis ten wprowadzono, mając na uwadze szereg zmian przepisów dotyczących zabezpieczeń akcyzowych, których zastosowanie do wszystkich zabezpieczeń mogłyby spowodować konieczność wymiany niektórych z nich, złożonych przed wejściem w życie niniejszej nowelizacji ustawy. Mogłyby to stanowić duże utrudnienie dla podmiotów gospodarczych i powodować dodatkowe koszty. Przyjęto zatem rozwiązanie pozwalające podmiotom na prowadzenie działalności w oparciu o zabezpieczenia akcyzowe, a także zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej nowelizacji.

Jednocześnie w ust. 2 wprowadzono odnośnie zabezpieczeń akcyzowych złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej nowelizacji szczególną regulację dotyczącą stosowania art. 63 ust. 5 i 67 ust. 2 ustawy w dotychczasowym brzmieniu. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 63 ust. 3 ustawy zabezpieczenie akcyzowe może zostać złożone przez osobę trzecią zamiast podmiotu zobowiązanego do jego złożenia, przy czym przepis ten nie określa kategorii osób trzecich mogących to uczynić. Na podstawie art. 63 ust. 5 wszystkie te osoby odpowiadają całym swoim majątkiem za zobowiązanie podatkowe podmiotu obowiązującego do złożenia zabezpieczenia akcyzowego, solidarnie z tym podmiotem.

Niniejszy projekt zmienia treść art. 63 ust. 3 ustawy, ograniczając katalog osób trzecich, mogących złożyć „zastępczo” zabezpieczenie akcyzowe, tylko do przewoźnika, spedytora, właściciela wyrobów akcyzowych i ich odbiorcy, co jest zgodne z treścią art. 18 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE. W związku ze zmianą brzmienia art. 63 ust. 3 zmieniono również treść art. 63 ust. 5, zgodnie z którym odpowiedzialność majątkową za zobowiązanie podatkowe podmiotu obowiązującego do złożenia zabezpieczenia akcyzowego ponoszą osoby wymienione w art. 63 ust. 3, tzn. tylko przewoźnik, spedytor, właściciel wyrobów akcyzowych i ich odbiorca.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 niniejszego projektu zabezpieczenia akcyzowe złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują swoją ważność, co oznacza, że zachowują ważność również zabezpieczenia złożone przez osoby trzecie inne niż przewoźnik, spedytor, właściciel wyrobów akcyzowych i ich odbiorca. Zatem w przypadku wszczęcia postępowania na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy w celu pokrycia niezapłaconej kwoty akcyzy z zabezpieczenia akcyzowego złożonego przez takie osoby, nie odpowiadałyby one swoim majątkiem za zobowiązanie podatkowe podmiotu obowiązującego do złożenia zabezpieczenia akcyzowego, zgodnie z nowym brzmieniem art. 63 ust. 5.

Podobna sytuacja występuje w przypadku art. 67 ust. 2, który w dotychczasowym brzmieniu stanowi, iż zabezpieczenie akcyzowe powinno obowiązywać na terytorium Wspólnoty Europejskiej w przypadku dostawy wewnątrzspółnotowej i nabycia wewnątrzspółnotowego, podczas gdy jego nowa treść stanowi, że zabezpieczenie akcyzowe obowiązuje na całym terytorium Unii Europejskiej w każdym przypadku. Zatem treść gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych złożonych jako zabezpieczenie akcyzowe przed dniem wejścia w życie niniejszej nowelizacji, w których treści widnieje zapis o odpowiedzialności gwaranta tylko za zobowiązania podatkowe z tytułu dostawy i nabycia wewnątrzspółnotowego wyrobów akcyzowych, byłaby sprzeczna z nowym brzmieniem art. 67 ust. 2 ustawy.

Wymiana złożonych gwarancji na nowe, w celu dostosowania ich treści do nowego brzmienia ww. przepisu, naraziłaby podmioty obowiązane do złożenia zabezpieczenia akcyzowego na duże trudności i dodatkowe koszty. Z tego względu konieczne jest wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym do zachowujących ważność zabezpieczeń złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej nowelizacji ustawy stosuje się przepisy art. 63 ust. 5 i art. 67 ust. 2 w dotychczasowym brzmieniu.

Ponadto w celu zapewnienia sprawnego działania nowych rozwiązań prawnych przyjęto zasadę, że złożone przed dniem wejścia w życie projektu zabezpieczenia akcyzowe oraz udzielone przed tym dniem zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, z określonym terminem ważności, nie będą mogły ulec przedłużeniu.

Art. 9 – z uwagi na zastąpienie w niniejszej ustawie stosowanych dotychczas instytucji zarejestrowanego handlowca i niezarejestrowanego handlowca jedną instytucją zarejestrowanego odbiorcy, przewidziano regulację, która pozwala na uwzględnienie przy ocenie spełnienia warunku, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 6 i art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy, faktu cofnięcia podmiotowi, występującemu wcześniej jako zarejestrowany bądź niezarejestrowany handlowiec, odpowiedniego zezwolenia.

Art. 10 – 13 zawiera przepisy przejściowe związane z wejściem w życie elektronicznego systemu obsługującego przemieszczanie wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy. System ten obligatoryjnie musi funkcjonować od dnia 1 stycznia 2011 r.

W związku z powyższym przyjęto rozwiązanie, iż:

- do dnia 31 grudnia 2010 r. przemieszczanie wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy odbywa się na zasadach obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy,
- do dnia 31 grudnia 2010 r. nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych przez zarejestrowanego odbiorcę z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy odbywa się na zasadach obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy, określonych odpowiednio dla zarejestrowanego handlowca lub niezarejestrowanego handlowca,
- do dnia 31 grudnia 2010 r. przemieszczanie wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy dokonywane przez zarejestrowanego wysyłającego odbywa się na zasadach obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy, określonych

dla podmiotu prowadzącego skład podatkowy, w szczególności dokonuje się z dołączeniem do przemieszczanych wyrobów akcyzowych administracyjnego dokumentu towarzyszącego.

Jednocześnie wprowadzono regulację, zgodnie z którą przemieszczanie w procedurze zawieszenia poboru akcyzy odbywa się na zasadach obowiązujących w momencie rozpoczęcia przemieszczania. Jeżeli przemieszczanie rozpocznie się na podstawie administracyjnego dokumentu towarzyszącego w formie papierowej, to pomimo rozpoczęcia funkcjonowania Systemu, przemieszczanie to zakończy się na podstawie papierowej formy tego dokumentu.

Art. 14 – z uwagi na zmianę treści art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b, przedmiot opodatkowania określony tym przepisem dotyczący naruszenia warunków uprawniających do zwolnienia od akcyzy będzie miał zastosowanie w stosunku do wyrobów akcyzowych dostarczonych podmiotowi zużywającemu, po dniu wejścia w życie projektu.

Art. 15 – w przypadku energii elektrycznej, która jest sprzedawana podmiotom posiadającym koncesję na wytwarzanie (które staną się od dnia wejścia w życie zmiany ustawy podatnikami od zużywania tejże energii), faktura obejmująca okres obowiązywania ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym w brzmieniu dotychczasowym oraz okres po wejściu w życie niniejszej zmiany, powinna zawierać szacunkową kwotę akcyzy za okres wydania energii pod rządami ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 16 – w związku z koniecznością rozliczenia wpłat miesięcznych zapłaconych pod rządami ustawy sprzed wprowadzenia niniejszej zmiany konieczne uregulowanie jest sytuacji, w której okres rozliczeniowy w odniesieniu do zapłaconych wpłat miesięcznych ulega zakończeniu po wejściu w życie zmiany. W tym przypadku uiszczone wpłaty miesięczne w okresie przed wejściem w życie niniejszej zmiany powinny zostać rozliczone w deklaracji złożonej po dniu wejścia w życie niniejszej zmiany.

Art. 17 – przepis jest konsekwencją zmiany art. 85 ust. 2 pkt 2 ograniczającej obowiązek ustalania z urzędu przez właściwego naczelnika urzędu celnego dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych, określonych w art. 89 ust. 2, znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy i objętych zerową stawką akcyzy, tylko do wyrobów wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy. Zawężenie przedmiotowego zakresu objętego normowaniem zużycia spowoduje konieczność wygaśnięcia z dniem wejścia w życie nowej regulacji decyzji wydanych w stosunku do wyrobów spoza załącznika nr 2 do ustawy.

Art. 18 – przepis jest konsekwencją wprowadzenia w ust. 4 art. 125 ostatecznego terminu zmiany wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy na dzień 31 sierpnia danego roku. Mając na uwadze, że jako datę wejścia w życie ustawy przyjęto dzień 1 września 2010 r., tj. już po upływie terminu, o którym mowa w art. 125 ust. 4 niniejszej ustawy, należało wprowadzić przepis przejściowy, który umożliwi podmiotom ostateczną zmianę wstępnego zapotrzebowania na znaki akcyzy w 2010 r.

Art. 19 – jako datę wejścia w życie ustawy przyjęto dzień 1 września 2010 r. Termin ten pozwoli na niezakłócone funkcjonowanie systemu znaków akcyzy, na które wstępne zapotrzebowania, zgodnie z proponowaną nowelizacją, można zmieniać do dnia 31 sierpnia danego roku kalendarzowego. W przepisie przejściowym termin ten na rok 2010 przedłużono o dwa tygodnie, czyli do połowy września.

Jeśli chodzi o wdrożenie dyrektywy, termin ten bazuje na przepisie dyrektywy pozwalającym na stosowanie procedury zawieszenia poboru akcyzy na zasadach dotychczasowych do końca roku 2010. Elektroniczny system przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy musi funkcjonować od 1 stycznia 2011 r.

Przedmiotowy projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej (BIP) na stronie internetowej Ministerstwa Finansów (www.mf.gov.pl) zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). W toku prac legislacyjnych nad ustawą wpłynęło 29 zgłoszeń zainteresowania pracami nad projektem ustawy, złożonych na formularzach w trybie przepisów ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa. Zgłoszenia wraz z wykazem podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem ustawy – w kolejności zgłoszeń, załączono do projektu ustawy.

Po projekcie załączono również nadesłaną przez prof. dr. hab. Witolda Modzelewskiego opinię Instytutu Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o. dotyczącą przedmiotowego projektu ustawy.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

Projekt zawiera pozytywne rozwiązania dla importerów wyrobów akcyzowych, ułatwiając obrót importowanymi wyrobami z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy.

Rozwiązania w zakresie elektronicznej obsługi przemieszczania wyrobów akcyzowych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy pozytywnie wpłyną na funkcjonowanie zarówno podmiotów stosujących procedurę zawieszenia poboru akcyzy, jak i korzystających z tej procedury.

Zmiany w projekcie zawierają pozytywne rozwiązania dla podmiotów działających w branży motoryzacyjnej. Wprowadzenie bardziej elastycznych rozwiązań w zakresie dokumentowania zapłaty akcyzy korzystnie wpłynie na działalność podmiotów zajmujących się nabywaniem wewnątrzwspólnotowym nowych samochodów osobowych, przekazywanych następnie do handlu detalicznego za pośrednictwem sieci autoryzowanych dealerów.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

W celu przeprowadzenia konsultacji społecznych tekst projektu został przesłany ogólnopolskim związkom zawodowym i ogólnopolskim związkom pracodawców, a informacja o zamieszczeniu projektu w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów została przesłana do organizacji zbiorowego zarządzania, stowarzyszeń producentów i handlowców oraz innych organizacji i podmiotów zrzeszających przedsiębiorców dokonujących obrotu wyrobami akcyzowymi.

W toku przeprowadzonych konsultacji uwagi do projektu ustawy złożyli: Ship-Service S.A., Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie, Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego, Towarzystwo Obrotu Energią, Polska Organizacja Gazu Płynnego, Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej, Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych, Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A., Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego, Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o., JTI Polska Sp. z o.o., British American Tobacco Polska, Związek Gorzelni Polskich, Towarowa Giełda Energii, Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych, Forum Przewoźników Ekspresowych, Polskie Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości, PGE Polska Grupa Energetyczna S.A., Tauron Polska

Energia S.A., Energa Obrót S.A., Krajowa Rada Gorzelnictwa i Produkcji Biopaliw, Grupa LOTOS S.A., Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Business Centre Club, ADK Commercial, POLWIN S.A., Sammar Sp. z o. o., Zakłady Tytoniowe w Lublinie, UNI-LUX Sp. z o. o., Stowarzyszenie Krajowa Izba Biopaliw.

W wyniku konsultacji społecznych uwzględniono uwagi podmiotów, w efekcie czego:

- wprowadzono przepis umożliwiający podmiotowi prowadzącemu skład podatkowy funkcjonowanie również jako podmiot pośredniczący,
- doprecyzowano definicję podmiotu zużywającego, przyjmując, że w przypadku wyrobów energetycznych zwolnionych od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, taki status posiada także podmiot nieposiadający miejsca zamieszkania, siedziby lub miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium kraju, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: podmiot zużywający dostarcza nabyte wyroby bezpośrednio do zbiornika na stałe zamontowanego na statku powietrznym lub jednostce pływającej i w dokumencie dostawy zostanie zidentyfikowany statek powietrzny lub jednostka pływająca, na którą są dostarczane nabyte wyroby,
- doprecyzowano zasady opodatkowania energii elektrycznej,
- uproszczono zasady prowadzenia ewidencji,
- przyjęto możliwość rozliczania się podatników z energii elektrycznej na podstawie blankietu lub innego dokumentu zastępującego fakturę wystawionego przez podatnika,
- w zakresie regulacji związanych ze zwolnieniem energii przy produkcji ciepła w skojarzeniu, odstąpiono od ograniczenia, że taka produkcja musi odbywać się tylko w elektrociepłowniach,
- odstąpiono od wymogu przesyłania przez podmiot, który poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyprowadził wyroby akcyzowe ze składu podatkowego prowadzonego przez podmiot, który nie jest właścicielem tych wyrobów, kopii deklaracji naczelnikowi urzędu celnego właściwemu dla podmiotu prowadzącego skład podatkowy, z którego wyroby te zostały wyprowadzone,
- odstąpiono od wymogu dołączenia administracyjnego dokumentu towarzyszącego do wyrobów objętych stawką inną niż stawka zerowa przemieszczanych na terytorium kraju w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub dostawy wewnątrzspółnotowej, jako

warunku zastosowania wobec tych wyrobów procedury zawieszenia poboru akcyzy, na rzecz dołączenia jedynie dokumentów handlowych,

– wprowadzono wymóg zwolnienia przez właściwego naczelnika urzędu celnego z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego podatnika, który jest właścicielem wyrobów akcyzowych wyprowadzonych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, przy spełnieniu przez ten podmiot warunków określonych w ustawie,

– zaakceptowano propozycję wprowadzenia możliwości wysyłania deklaracji dla podatku akcyzowego w sposób elektroniczny, które to zadanie zostało umieszczone w Strategii Działania Służby Celnej 2015+,

– doprecyzowano zaproponowane w projekcie przepisy wprowadzające grupowe potwierdzenia zapłaty akcyzy od nabywanych wewnątrzspółnotowo samochodów osobowych, w tym uwzględniono możliwość wyboru sposobu potwierdzenia zapłaty akcyzy poprzez uznanie, iż grupowe potwierdzenie jest formą fakultatywną.

3. Wpływ aktu normatywnego na:

a) sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Przewidywane całkowite koszty budowy Systemu (aplikacji krajowej EMCS PL), realizowanej w ramach programu „e-cło”, wyniosą w latach 2009 – 2013 7 152 843 zł. Na przedmiotową kwotę składać się będzie zakup systemu, infrastruktury informatycznej, organizacja szkoleń dla użytkowników oraz koszty przygotowania informacji dla podmiotów na temat funkcjonowania Systemu.

Zgodnie z zasadami finansowania projektów w ramach programu „e-cło”, kwota 6 079 917 zł (85 % kosztów) pochodzić będzie ze środków unijnych, natomiast kwota 1 072 926 zł (15 % kosztów) będzie finansowana z budżetu resortu, w którym środki zostały zarezerwowane. Obecnie trwa postępowanie przetargowe, w którym wyłoniony zostanie wykonawca. W trybie uzgodnień z wykonawcą zostaną określone terminy realizacji funkcjonalności Systemu.

W zakresie dostosowania innych systemów informatycznych działających w ramach administracji do wymogów Systemu brak w chwili obecnej możliwości określenia kwot, które

będą konieczne do wydatkowania z uwagi na fakt, że szczegółowe ustalenia współpracy systemu EMCS PL z tymi systemami zostaną określone w drodze roboczej z wykonawcą.

Podmioty, które będą przemieszczać wyroby akcyzowe w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, zobligowane zostaną do używania Systemu, a w związku z tym będą musiały posiadać komputer wraz z dostępem do internetu. Natomiast w przypadku wyboru przez podmiot komunikacji z Systemem przez interfejs, kosztem dla firmy będzie zintegrowanie tej aplikacji z innymi systemami komputerowymi danego podmiotu (rozwiązanie opcjonalne). Wprowadzenie regulacji umożliwiającej zastosowanie procedury zawieszenia poboru akcyzy we wszystkich przypadkach importu wyrobów akcyzowych może skutkować przesunięciem w czasie płatności akcyzy od tych wyrobów. Wielkość tej kwoty i czas przesunięcia są jednak trudne do oszacowania.

Wprowadzenie przepisów umożliwiających stosowanie wiążącej informacji taryfowej (WIT) na potrzeby obrotu wyrobami akcyzowymi w kraju i w nabyciu wewnątrzspółnotowym (art. 7b) będzie skutkowało obciążeniem służby celnej dodatkowymi obowiązkami. W konsekwencji można przewidywać konieczność zwiększenia zatrudnienia w organach celnych zajmujących się problematyką wiążących informacji taryfowych, tj. dyrektora Izby Celnej w Warszawie, który wydaje decyzje WIT w I instancji, oraz Ministra Finansów jako organu odwoławczego w tym postępowaniu.

b) rynek pracy

Poważne zmniejszenie formalizmu oraz ułatwienia w obrocie wyrobami akcyzowymi pochodzącymi z importu powinny wpłynąć pozytywnie na rynek pracy. Ponadto należy się liczyć ze wzrostem popytu na rynku informatycznym.

Należy się liczyć z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w Urzędzie Regulacji Energetyki o 2 dodatkowe osoby zajmujące się comiesięcznym wydawaniem oraz umarzaniem świadectw pochodzenia, wraz z odpowiednią obsługą lokalowo-biurową.

c) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Rozwiązania zaproponowane w projekcie wpłyną pozytywnie na konkurencyjność gospodarki oraz przedsiębiorczość. Wprowadzenie uregulowań dotyczących np. Systemu, jak również elektronicznej obsługi zabezpieczeń akcyzowych, zdecydowanie ułatwi stosowanie procedury zawieszenia poboru akcyzy.

d) sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektu nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Wejście w życie projektu spowoduje konieczność wydatkowania środków finansowych z budżetu resortu w wysokości ok. 1 mln zł.